

Kőműves Ida

Csak illúzió

novellák

Kőműves Ida

Csak illúzió

novellák

*a borítót tervezte:
Kőműves Mór*

*szerkesztette:
Kőműves Ida*

*lektor:
Kőműves Glória*

2019.

Tartalom

1. Csak illúzió	6
2. Ők heten	27
3. Út a Paradicsomba	38
4. Tíz lépés	51
5. Vivaldi és az évszakok	55
6. Muffin	68
7. Vaksors	81

Csak illúzió

Gondterhelten baktatott az utcán. Tele volt a feje búval, bánattal. Úgy érezte, elege van, elege van a munkájából, a magányosságából, ebből a kietlen undorító világból... Elege van a nagyvárosból, a falak szorításából, abból, hogy sohasem talál megértésre, mindig ostoba utasításokat kell követnie... Elege van ezekből a bűzös, szmogos városi utcákból, ahol nem találhat egy parányi menedéket, ahol levegőhöz juthat, tiszta, ízes vidéki levegőhöz, amihez hozzá szokott gyerekként.

Igaz, már a falu sem a régi, falun is minden fejtetőre állt, hiszen ott kezdte a pályafutását, aztán onnan is menekülnie kellett. Nem érti ő ezt a világot, vagy a világ nem érti meg őt? Hogyan is van ez valójában?

Lehorgasztott fővel baktatott, nem nézelődött, nem érdekelt semmi, semmi a világon. Azt sem tudta hol jár. Hirtelen felkapta a fejét, szétnézett. Valami egészen ismeretlen részén járt a városnak, azonnal azt sem tudta hol van, hogyan jut el az otthonáig.

Szétnézett az úton, előbb balra, távol volt már a szemafor, nem közeledett egyetlen jármű sem.

Majd jobbra nézett, indulásra várakozott egy egész kocsisor. Tehát szabad az út, nem megy el a gyalogátkelőig, itt simán átjut, mire a kocsisornak zöldre vált a lámpa.

Éppen a felezővonalnál tartott, amikor észrevette az utak derékszögében a háromszögletű parkolót, ahonnan teljes gázzal indult el egy kocsi. Már bőven átlépte a felezővonalat, amikor iszonyú fékcsikorgással, szinte milliméterekre tőle lefékezett. Benne szinte meghűlt a vér, és mozdulni sem tudott. Nyomban nyílt a kocsi ajtaja, egy férfi ugrott ki belőle és futott felé. Megfogta a karját, bizonyára észlelte, hogy reszket, mert megkérdezte – jól van? – bólintott, s a férfi a járdáig kísérte, majd vissza rohant az autóhoz, mert már ott túlkölt a kocsisor az övé mögött, akik elindultak a zöld lámpa jelzésére. Visszatolatott a parkolóba, majd újra oda rohant hozzá.

– Biztos, hogy jól van?

Ez a hang... ugyanolyan bársonyos, meleg, megnyugtató... ez az ő hangja... és most fogja a karját és itt áll mellette... most ne ájuljak el, most ne! Rimáncodott gondolatban, s azt sem tudta mit is válaszoljon zavarában.

– I-i-igen... Mégis, hogy képzelte, hogy teljes gázzal indul a parkolóból? Majdnem eltaposott...

– Hmm, maga meg miért mászkál át az úton, ott ahol nincs gyalogátkelő? Képzelve el, ha elütöm, már alulról szagolná az ibolyát.

– Tudja mit, nem is bánám. Maga meg még évekig emlegethetne engem valahol a rács mögött.

– Szóval, ezt tisztáztuk... Nem esett semmi baja, örülök, és vegye tudomásul, hogy öt perc múlva, már nem fogom magát emlegetni.

– Hogy maga milyen tuskó, halálra rémisztett és még magának áll feljebb?

– Még hogy én rémisztettem halálra, amikor hirtelen oda csöppent elém...

– Vallja be, hogy nem nézett szét, én már akkor ott voltam az úttesten, amikor maga elindult, mégis én vagyok a hibás?

– Nagyon megjött a hangja, hallja-e? Még, hogy én vagyok a hibás...

– Meghívhatna inkább egy italra, hogy végre megnyugodjak, amiért nem kent fel az aszfaltra, ahelyett, hogy itt ordítózik velem.

– Még, hogy én ordítózom?... Hogy egy italra?... Maga miatt lekéstem az értekezletet, és még... Hmm, már úgymint mindegy, – legyintett – tényleg, inkább igyunk meg valamit.

– Ott a sarkon, láttam egy presszót, de ahhoz át kell mennünk az úttesten...

– De nem itt, majd ott a sarkon!

Míg a presszóig értek, szót sem szóltak egymáshoz, csak a gondolataik cikáztak az előbbi jeleneten keresztül-kasul. Mindketten arra gondoltak, hogy már csak ez hiányzott az életükből, mintha nem lenne enélkül is éppen eléggé zűrös.

– Mondja, mit kér? Lehet egy konyak? – kérdezte a férfi, miután helyet foglaltak.

– Neeem, én nem iszom alkoholt... maga meg nem ihat, hogy akar vezetni?

– Tudom, – legyintett lemondóan – pedig most jólesne! Akkor mit kér?

– Talán... egy kávé!

– Két kávé legyen szíves! Hogy szereti a kávé, tejjel, cukorral?

– Ki mondta magának, hogy szeretem? Nem szoktam kávé inni...

– Akkor miért kért kávé? Hogyhogy nem szokott kávé inni? Akkor mi a csodát szokott inni?

– Vizet!

– Két pohár vizet is kérünk! – kiáltott a pincér után – Ha megbocsát, telefonálnom kell.

– Nyugodtan, ne zavartassa magát – szólt a lány csendesen.

– Figyelj, nem tudok az értekezletre menni, volt egy kis incidensem... aha, közlekedési... már semmiképpen sem érek oda.

– Két kávé és két pohár víz! Kedves egészségükre!

A lány mohón kapott a pohár után, és kiitta az utolsó cseppig.

– Kéri az enyémet is – tolt a lány elé a poharat a férfi.

– Ó, nem, nem, igya csak meg, jól fog esni.

– Köszönöm, tényleg jólesett, – szólt, miután ő is kiürítette a poharát – még a nevét sem tudom.

– Én sem a magáét... melleleg, Anita vagyok.

– Attila – miközben bemutatkozott, az asztalon kezét fogtak – Szóval, a-val kezdődünk. Vajon a vezetéknévünkről mi derülne ki?

– Hát, lássuk! Fehér... Fehér Anita.

– Fekete Attila – nevettek.

– Csak hülyéskedik, igaz?

– Komolyan mondom. Mutassam az igazolványom?

Váratlanul megcsörrent a férfi zsebében a telefon.

– Ó, a kolléganőm, akit váltanom kell, egészen megfeledkeztem az idő múlásáról – majd a telefonba folytatta – már úton vagyok, ne haragudj, volt egy kis... malőr, de már megyek, akár el is mehetsz, majd én folytatom... – fújt egyet miután lezárta a beszélgetést – a kolléganőmnek kell vinnie a gyereket valahová, átvállaltam a műszakot helyette... most meg teljesen kiment a fejemből. Mennem kell.

– Hol dolgozik? – kérdezte a lány, már menet közben.

– Az Egészség Centrumban.

– Ultrahangos vizsgálaton? – kérdezte a lány gyanakodva.

– Igen! Hogy találta ki?

– Már az első pillanattól gyanakszom, hogy ismerem magát valahonnan...

– Volt már nálam vizsgálaton?

– Úgy tűnik... Akkor is azt állította, hogy rosszmájú vagyok...

– Micsoda? Ilyent csak nem mondtam?

– Jó, nem szó szerint, de valami olyasmit, hogy diffúzan reflektál, vagy mit csinál... meg valami máj-megnagyobbodásról hadovált.

– Mikor volt ezen a vizsgálaton?... Két évvel ezelőtt?... és kezelték, volt azóta újabb vizsgálaton?... Jól sejtettem, fűtyült rá, igaz?

– Az orvosok szeretnek mindent túlreagálni... csak hogy fontosnak látszanak...

– No, figyeljen ide, kisasszony, látom megvan a véleménye az orvosokról, így holnap eljön szépen hozzám és elvégezzük újra a vizsgálatot. Rendben? – a lány bólogatott – Ígérje meg, hogy eljön, ez nem játék!

– Igenis doktor bácsi! Mikor jöjtek?

– Bármikor jöhet...

– Csak hogy nincs beutalóm, sem időpontom, az asszisztense úgy hajít ki, mint annak a rendje... Látja, milyen keveset tudnak maguk, orvosok?

– Igaza van. Egy óráig vannak osztva időpontok, azután még rendbe rakom a leleteket... elengedem az asszisztensemet... szóval, két órára jöjjön, akkor már szabad leszek. Megfelel?

– Nekem tökéletes. Akkor már alszanak a gyerekeim...

– Mégis, hány gyereke van?

– Várjon csak... megszámlolom őket... olyan huszonhat... azt hiszem...

– Csak nem óvó néni?

– Hogy találta ki?

– Csak úgy, csuklóból. Látja, mégis tudnak az orvosok is valamit... Holnap kettőkor, második emelet,

ötös ajtó. Várom! – szólt még vissza futtában, miután kezet fogtak, s egyikük jobbra ment, a másikuk balra.

*

Másnap két óra előtt ott állt Anita az ötös ajtó előtt, a második emeleten. Már mozdult a keze, hogy bekopog, aztán meggondolta magát. Leült egy székre, nem kopoghat be, mi van, ha az asszisztens nyit ajtót és megkérdi kit keres, mégsem mondhatja, hogy dr. Fekete Attilát. Biztosan más a neve, csak rákontrázott a fehérre... biztosan nem Fekete...

Izgatottan várakozott, közben folyton arra gondolt, hogy két év múlt el azóta, hogy meghallotta itt, azt a végtelenül nyugodt, bársonyos férfihangot, ami úgy befészkelte magát a szívébe, a fülébe, hogy azóta sem felejtette. Két évet kellett várnia, hogy újra hallja... az arcára már nem is emlékezett, de a hang az átjárta a szívét, lelkét, keresztbe-hosszába, s most megint vágyott rá, hogy újra, meg újra hallja...

Pontban kettőkor nyílt az ajtó és újra hallotta azt a szívének oly kedves hangot.

– Ó, maga már itt van? Miért nem jött be? Jó napot, parancsoljon – tárta előtte sarkig az ajtót.

– Nem hitte, hogy eljövök, igaz, dr. Fekete? Itt vagyok, ragyogok, csak mondja, mit kell tennem.

– Kérem a TB-kártyáját, azután vetkőzzön le és feküdjön fel, arra az asztalra, Fehér kisasszony.

– Kisasszony a nénikéje... tessék a kártyám.

– Akkor hogyan szólíthatom, asszonyom?

– Az asszonya sem vagyok, szólítson csak a nevemen... Bár lehet, hogy már elfelejtette, ugyanis tegnap említette, hogy öt perc múlva már nem fog emlékezni rám...

– Nem mondtam ilyet, miért vádaskodik folyton? Igenis tudom a nevét, Anita kedves.

– Hát persze, mert a kezében van a kártyám, így könnyű... és igenis mondta!

– Miért mondtam volna?

– Honnan tudjam?... Ja tényleg, küldött ibolyát szagolni, vagy micsodát?...

– Te jó ég! Bocsásson meg, nem gondoltam komolyan.

– Á dehogy... persze, tudom, hogy én voltam a hibás, nem lett volna szabad átmennem az úttesten... a frászt hoztam magára... megérdemeltem...

– Jaj dehogy, én is hibáztam, mindketten hibáztunk, bocsásson meg, és felejtjük el a tegnapot.

– Nem lehet.

– Mit nem lehet?

– Elfelejteni... mert akkor, hogy lehet az, hogy itt vagyok? Csak úgy lehet, hogy tegnap megbeszéltük...

– Én azt hiszem, hogy sosem fogom magát elfelejteni, kedves Anita, amit tegnap mondtam, ma már nem érvényes. Én is tévedhetek, nem?

– Nem! Egy orvos nem tévedhet, mert akkor a páciensnek kampec...

– Jó, akkor térjünk a tárgyra, azaz a páciensre... mivel nem tévedhetek, szót kell fogadnia...

– Ó jaj, rosszul kezdődik, én ugyanis nem szeretek szótfogadni...

– És mi a helyzet a gyerekekkel, nekik sem kell szótfogadniuk az oviban?

– Természetesen, szót kell fogadniuk!

– Na látja, itt viszont magának kell szótfogadnia, méghozzá nekem, no most csapdába esett kedves óvó néni.

A vizsgálat után Anita öltözködött, a doktor pedig a leletet készítette. A lány gyorsan elkészült, majd oda somfordált az orvos háta mögé.

– Nos, doktor úr, mit mond miután teljesen átvilágított, kém vagyok, vagy ügynök, vagy mi a nyavalya?

– Az nyilvánvaló, hogy kém, hiszen itt kémkedik a hátam mögött, hogy ügynök-e, az is hamarosan kiderül – szólt és kacagott, először mióta találkoztak. – Tessék a lelet, szigorúan bizalmas, csak önnek!

A lány szinte kikapta kezéből a papírt, aztán felkiáltott:

– Fekete! Maga tényleg Fekete? Azt hittem, csak... mit mondott az előbb? „Csak önnek?”... Ez valami játék? Szóval, nem hivatalos... no de most már kérem az igazolványát, meg kell bizonyosodnom arról, hogy átvért...

– Hát ezt nem mosom le magamról... Nem is a leletre kíváncsi, akkor minek dolgoztam én ennyit?... Tessék az igazolványom... de tudja ugye, hogy nincs joga ahhoz, hogy elkérje, csak a rendőrség kérheti el.

– Akarja, hogy hívjam a rendőrséget? – kérdezte, miközben kikapta az orvos kezéből az igazolványt. – Nahát, tényleg Fekete! Ugye ez a hivatalos, és nem külön nekem készítette? Nahát, 75-ben született, június 15-én...

– Maga meg június 13-án. Ünnepelhetjük együtt a születésnapunkat.

– Csakhogy én 80-ban... Persze, maga már mindent tudott rólam, meg még át is világított... ez igazságtalan...

– Hogy kiengeszteljem, meghívom ebédre.

– Én már ebédeltem a gyerekekkel...

– Akkor ebédel még egyszer, úgyis zörögnek a csontjai...

– Nem is igaz, egyáltalán nem vagyok sovány.

– Jó, nem sovány, de néhány dekagramm még elfér magán... No, jöjjön!

Az étteremben, amikor Anita meglátta a pincért közeledni az étlappal, akkor szólalt meg.

– Kérjen nekem egy pohár vizet, jó? – Aztán kotorászni kezdett a táskájában, mert eszébe jutott, hogy a leletet bizony meg sem nézte.

Míg Attila az étlapot böngészte, addig Anita buzgón kutatott a lelet után. A pincér kihozott egy üveg vizet és két poharat, töltött a poharakba, majd felvette a rendelést, s amikor távozott, Anita felkiáltott:

– Megvan, végre! – és felmutatta a leletet. Azután felhajtotta az egész pohár vizet.

– Csak nem volt olyan ijesztő a vizsgálat, mint a tegnapi történet?

– Még, hogy nem? Fogalma sincs magának, milyen megalázó ott pórén kiterítve lenni, miközben a veséjébe látnak az embernek...

– Látja, erre sohasem gondoltam... de különben is, senki sem látta magát.

– Hát, ha maga senki... akkor tényleg nem... – mondta a lány szendén, miközben nagyokat pislogott.

– Én nem nézelődöm, amíg dolgozom. Az volt a hivatalos rész... – itt elharapta, nem fejezte be a mondatot, mert a lány széthajtotta a papírt és olvasni kezdte a leletet, miközben egyre nagyobb szemeket meresztett, majd fennhangon folytatta.

– ... rosszmájúság jelei nem tapasztalhatók, némi epe túltengés észlelhető, ami időnként, epés megjegyzésekben nyilvánul meg... Hááát ezért mondta!... Hogy is mondta?... Szigorúan bizalmas, csak önnek!... Bolondot csinált belőlem...

– Neeem, Anita! Olvassa tovább, kérem...

És Anita olvasott, de már nem fennhangon: „Ilyen csodálatos lánnyal még életemben nem találkoztam, ezért most ebédre invitálom, utána meg, mivel az egész délutánom szabad, remélem, az öné is, arra kérem, randizzon velem. Töltsük együtt ezt a gyönyörű délutánt. Köszönöm, hogy találkozhattam magával, kedves Anita!”

– Kinek köszöni, a Jóistenkének?

– Én hiszem, hogy benne van a keze a dologban...

– Komolyan gondolja, vagy csak hülyéskedik megint?... Sosem tudom mikor beszél komolyan és mikor ugrat...

– Ezt maga mondja?

– Igen, azt már tudom, hogy ha zavarban vagyok, akkor sokat fecsegek, meg hülyeségeket beszélek, de hogy maga mikor, és hogyan?...

– Majd azt is megtanulja, ha még nem tudná... ahogyan én megtanultam. Válaszoljon arra, amit olvasott. Egyébként a leletek mindegyike a legnagyobb rendben van, nincs semmi baj...

– Igen!

– Kérdőjel, vagy felkiáltójel volt a végén?

– Felkiáltójel! Csak nem bánta meg máris?...

– Nem! Sohasem fogom megbánni!

*

Már az utcán jártak, amikor Attila megkérdezte:

– Nem hagyhatnánk ezt a magázódást?

– Jó ötlet!

– Akkor?

– Az idősebb kezdi!

– Jó, akkor szia!... – nyújtotta a kezét sután Attila – ilyenkor van puszi, vagy valami?...

– Szia! Nincs semmi, puszi csak akkor van, ha van pezsgős pohár...

– Most is zavarban vagy? Tudod mit, akkor legyünk túl a puszin is... – majd a lányhoz hajolt és pusztit nyomott az arcára. – Én nem kapok?

– Nem, majd ha kiérdemled.

– Úgy is jó, majd igyekezni fogok. Akkor, hová szeretnél menni?

– Csak sétáljunk és beszélgessünk. Mondd, nem erre van az a nagy park, ami már a városon kívül esik?

– De igen, éppen arra tartunk. Oda szeretnél menni?

– Sokat hallottam már róla, de még nem jártam ott. Menjünk oda egy kis jó levegőt szívni.

– Rendben van, addig ismerkedjünk. Majd én kezdem, valamit tudnod kell rólam, aztán te jössz! Negyvenhárom éves vagyok, bár ezt már megfejtetted. Van egy közel húsz éves fiam.

– Te nős vagy?

– Már nem. Nagyon fiatalok voltunk, egyetemisták. Összeházasodtunk, majd két évre rá elváltunk. Egyszerűen elköltözött a feleségem, mire hazaértem a munkából, illetve odaköltözött az aktuális barátjához, akit szeretett, elvitte a fiamat is. Sokáig tartott, míg megnyertem a láthatást, s hétvégére egy, vagy két napra megkaptam a fiamat. Akkor még a sürgősségin dolgoztam, azután váltottam, ne kelljen dolgoznom hétvégén, hogy a fiammal lehessenek. Most már egyetemista...

– Ő is orvosnak készül?

– Nem, informatikus lesz.

– Te viszont megfogadtad, hogy többé nem nősülsz meg, igaz?

– A vesémbe látsz, de látok rá esélyt, hogy felülírjam az elhatározásomat... Körülbelül ennyi lenne. Most már a fiamat is ritkábban látom, telefonon hívjuk egymást, olykor összefutunk, megiszunk valamit együtt... ennyi!

– És a volt feleséged?

– Neki volt néhány férje azóta... sajnos, a fiam viseli a nyomait... Ezt mindenképpen el akartam neked mondani.

– Köszönöm. Állj csak meg egy pillanatra! – miután a férfi megállt, közelebb lépett hozzá, lábujjhegyre állt és puszit nyomott az arcára.

– Máris kiérdemeltem? Köszönöm.

– Ó jaj, most én vagyok a soros?

– Nagyon bírom a humorodat – nevettek.

– Tulajdonképpen nem is tudok mit mondani magamról, amit már ne tudnál. Falun nőttem fel, Toklászon. Apa volt a falu postása, a falu Gyuri bácsija, mindenki ismerte őt, szerették, aztán amikor befejeztem a főiskolát, hívtak a falusi óvodába, és örömmel mentem, szívesen maradtam volna falun, de csakhamar kirúgtak, azután ide jöttem a nagyvárosba, albérletben lakom, mindig van egy hülye lakótársam, így osztozunk a bérleti díjon, meg egymás idegeire megyünk. Hát, ennyi!

– Miért rúgtak ki az óvodából?

– Mert különcködök, azt mondták. Régen volt, de máig nem emésztettem meg. Az történt ugyanis, a dadus hozta be a reggelit, a gyerekek körülülték az összetologatott asztalokat és oda tett egy nagy tálca zsíros kenyeret, meg kaptak egy bögre tejet. Aztán hozott egy újabb tálcat és az asztalomra tette. Nem is vettem mindjárt észre, hanem a gyerekek. Tudod, ott sok a szegény, és nem mindig jutnak jó falatok az asztalra. Egy kisfiúra figyeltem fel, amikor azt mondta:

– Óvó néni, neked de finom reggelid van!

– Akkor néztem csak oda. Egy tányér meg volt rakva sonkával, kolbásszal, sajttal, volt hozzá paradicsom, zöldpaprika. Egy pillanatig azon töprengtem, hogy

szétosztom a gyerekeknek, de rögtön láttam, hogy nem tudom úgy elosztani, hogy mindenkinek jusson legalább egy falat, így odaszóltam a dadusnak:

– Ezt vigye vissza, azt eszem, amit a gyerekek! – Vissza is vitte, de hamarosan hívatott a főnöknő és azt mondta, ezt ne merjem megtenni még egyszer, inkább köszönjem meg a polgármester úrnak, mert ő rendezte ezt nekünk. Pillanatra meghűlt bennem a vér, aztán csak kimondtam, ami feltolult bennem:

– Majd, ha minden gyereknek elintézi, akkor megköszönöm neki... és faképnél hagytam. Aztán továbbra is vissza küldtem a reggelimet minden nap. Egy hónap után repültem. A felmondásban a különc viselkedésemre apelláltak. Talán ezt értették az alatt. Máig találkozom hasonlókkal, és küzdök nap mint nap... A gyerekek az egyedüli vigaszom, értük élek és küzdök, hogy nekik legyen egy szebb világ, de leginkább magányos harcos vagyok, meg amúgy is, egyedül vagyok, mint az ujjam. Hétvégeken haza járok, hogy hallgassam szüleim szemrehányásait, hogy miért vagyok ilyen konok, meg férjhez kellene mennem, még tudnának az unokákra vigyázni, mert már nyugdíjasok... ezt hallgatom, már több mint tíz éve... Jaj, ne haragudj, hogy most így rád zúdítottam mindent...

– Jól tetted – mondta a férfi és gyengéden megfogta a lány kezét, és így folytatták az útjukat némán egy ideig. Végül Attila szólalt meg újra.

– Ezek szerint, nem voltál még férjnél, se vőlegény, se semmi?... – érdeklődött sután.

– Semmi – nyugtázta Anita, majd hirtelen felcsillant a szeme – majd elfelejtettem, kérőm már volt. Dani, úgy búcsúzott tőlem tavaly, amikor iskolába indult: Óvó néni, ne menj férjhez, majd ha megnövök, feleségül veszek! – Hát, várok Danira! – Nagyot kacagtak mindketten és már szorosabban fogták egymás kezét.

Miután végre kiértek a parkba, az volt az igazi felüdülés. Egy patak választotta el a házsorokat és a parkot. Szép mívesen faragott kis fahídon mentek keresztül, kicsit megálltak, bámulták a vizet a híd korlátjára támaszkodva, majd beléptek a parkba, ahol kellemes hűs fogadta őket. Rengeteg fa, bokor, sok-sok pad várta a látogatókat. Sőt hamar rábukkantak egy ivókútra is, ahol tele ihatták magukat, és hűsítették felhevült arcukat.

Anita döbbsen állt: íme, hogy változik a világ, sápadt délelőttök fakulnak fehér délidővé, aztán három órára már úgy tombolnak a színek, hogy szinte megijeszti az embert.

Attila javasolta, hogy pihenjenek meg egy padon az árnyékban. Alighogy helyet foglaltak, Anita máris felugrott és futott a legközelebbi fához, megölelte, majd futott a következőhöz. Attila egy ideig nézte némán a lányt, majd félhangon felsóhajtott:

– Ennyire még soha nem vágytam arra, hogy bárcsak fa lennék!

– Hallottalak ám! – kiáltott vissza a lány.

– Ami azt jelenti, hogy a hallásoddal is minden
rendben – mosolygott a férfi, majd maga is felkelt és
ment a lány után.

– Ez tényleg csodálatos, és finom friss a levegő...
olyan, mint falun volt egykor...

– Mikor?

– Amíg nem szaporodtak el annyira az autók, mint
manapság. Meg böhöm nagy kamionok száguldoznak
végig a falvakon... semmi sem a régi már, ott sem.

Körbejárták a hatalmas parkot, beszélgettek, néha
megpihentek az árnyas fák alatt. Anita közben gyerekszáj
történetekkel szórakoztatta Attilát.

– Egyszer eléem állt egy csöpp lányka és azt kérdezte:
Óvó néni, te tudtad, hogy apa fiú, anya meg lány?

– Óvó néni, azt álmodtam, hogy elutaztunk, apa,
anya, te és én, jó messzire. Te tudod, hogy hová? –
Nem tudom, hiszen te álmodtad, – rám meresztette
hatalmas szürke szemeit – de hát te is ott voltál!

– Két kislány állatorvosos játék közben... azt mondja
az egyik: megakadt a kutyám torkában egy patkány, mire
a másik: huszonháromezerszázszámszor csináltam már
ilyen szájműtést!

– Egy másik alkalommal, anyuka mesélte, kislánya
panaszkodott, hogy nem kapott repetát, mert nem ette
meg az ebédet.

– Se szeri, se száma az ilyen bájos aranyköpéseknek,
amik mulattatnak, jó kedvre derítenek, ám tudnak a
gyerekek nagyon gonoszak is lenni egymással. Szóval
küzdelmes az élet velük, ugyanakkor bearanyozzák a

napjaimat. Általában egész nap velük vagyok, reggel héttől, délután ötig. Leginkább a kolléganőm helyett is vállalom, neki három gyereke van, éppen elég dolga van velük, én meg amúgy is ráérek.

– Ma sem voltál ott ötig.

– Ma nem, ha szükségem van valamire, olyankor természetesen vállalja a kolléganőm a műszakot. Jó így mindkettőnknek. Előfordult már, hogy megmaradt egy gyerekem, nem jöttek érte a szülők ötig. Ott maradtam vele hatig, nem tudtam elérni őket telefonon, így aztán hazavittem és üzenetrögzítőn meghagytam az anyának és az apának is, hogy nálam van a gyerek, meghagytam a pontos címem, jöjjenek érte. Este kilenckor jött az anya érte, már nagyon álmos volt szegényke.

– Vannak nagyon felelőtlen szülők, meg vannak túlbuzgók is. Olyanok, akik minden létező hülyeségre viszik a gyereket, sport tevékenységek hada, nyelvtanórák, mindenféle különóra, elképesztő, hogy nem hagynak a gyerekek lélegzetvételnyi időt... nincs ideje játékra, hogy önmaga legyen, alkosson, azt csináljon, amit szeretne, a szülőknek nincs idejük a gyerekükkel foglalkozni, nincs együtt a család szinte soha. Az óvodában meg, egyrészt az adminisztrációval mennek az idegeimre... ha tudnád mennyi adminisztráció van, óvodában? Elképesztő! Aztán meg kell ismertetni a gyerekekkel a betűket, meg kell tanulniuk a számokat húszig, no meg számolni is, meg kell tanulniuk furulyázni, mielőtt iskolába indulnak... meg hasonló követelményekkel vagyunk tele. Ha azt vesszük, hogy reggeli van, majd uzsonna, délben ebéd, utána alvás, majd újra uzsonna... mikor játszanak, nem lehet

Őket folyton pórázon tartani, a gyerekek kell az egyedüllet, hogy nyugodtan játszhasson egyedül, olyankor alkot, olyankor fejlődik a leginkább, és ettől fosztjuk meg őket... Persze én azon vagyok, hogy engedem őket, hadd játszanak. A kis Csabika imádja, ha egyedül lehet, olyankor legóból csodákat épít, olyan alkotásai vannak, hogy csak ámulok-bámulok. Őt még sohasem láttam veszekedni, ha jön valaki és elveszi a játékát, akkor továbbáll, keres mást és újra alkot. Egyszer megkérdeztem tőle, mi szeretne lenni, ha nagy lesz, azt mondta, feltaláló! A gyerekek tündérik, nem tudom, hol az a pont, amikor tündérből boszorkává válnak, mert mire szülő lesz belőlük, már nem ugyanazok.

– Attila, szólj rám, folyton locsogok! Nem is hagylak szóhoz jutni...

– Élmény téged hallgatni! Abban viszont igazad van, hogy kevés az olyan ember, akit ilyen élmény hallgatni.

– Nézd, itt vannak hinták, és egyetlen gyerek sincs a környéken. Gyere hintázzunk, annyira szeretek hintázni.

– Az oviban nem hintázhatsz eleget?

– Ott mindig foglaltak a hinták... felháborító, hogy sosem kerülök sorra.

– Én még fiam kiskorában hintáztam utoljára... rég volt...

– Éppen azért, gyere fussunk!

Anita kacagott, Attila elégedetten, mosolyogva nézte a lányt, amint gyermeki örömmel élvezettel hintázott. Majd ő is felült, hintázott kicsit, akkor viszont Anita állt le és Attilát nézte. A férfi is hagyta megállni a hintát, egy ideig nézték egymást.

– Azon töprengek, miért mondtad azt, hogy a Jóistennek benne van a keze a dologban, mire gondoltál?

– szólalt meg végül a lány.

– Arra gondoltam, a Jóisten bizonyára begurult, összehívta az angyalait és megdorgálta őket, mert nem figyelnek eléggé az emberekre. Aztán rád mutatott, majd rám és azt kiáltotta dörgedelmesen, hát vakok vagytok, hozzátok már össze ezt a párt, minél előbb, mert össze kössük a bajuszt! Hááát, valahogy így.

– Jaj, de bolondos vagy, ez csak illúzió – nevetett a lány.

– Ha úgy vesszük, az egész életünk illúzió. Csak rajtunk áll, hogyan éljük meg. Csak rajtunk áll, elhiszed?

– Amióta velem vagy, már kezdem hinni... És az angyalok ötlete volt az az ütközés, igaz?

– Magam is úgy gondolom.

Mire végig értek a parkon újra, már sötét este volt, a lámpák kigyúltak mindenfelé. Attila vacsorázni ment volna, de Anita nem volt éhes, legfeljebb gyümölcsöt szokott vacsorázni.

– Ideje hazamennem, még kell kicsit készülnöm a holnapi napra.

– Soha nem felejttem ezt a napot. Azt hittem, hogy már nevetni is elfelejtettem, az idejét nem tudom, mikor nevettem ennyit, mint ma, veled – sóhajtott fel Attila.

– Én a tegnapit sem felejttem... Mert anélkül nem jött volna létre ez a mai... – mondták szinte egyszerre mindketten.

– Ezt a leletet viszont, őrizni fogom az idők végezetéig!

Attila taxit hívott. A kapuban megkérdezte, hogy felhívhatja-e még ma este.

– Az jó lesz, tíz előtt még hívhatsz, legalább hallom a hangod, s nem leszek egyedül.

– Mikor láthatlak újra? Találkozzunk holnap is, szeretném hamarosan megkérni a kezéd, mert abban a Dani gyerekekben, igen komoly riválist látok, nem szeretném, ha beelőzne.

– Jaj, de bolondos vagy!

A férfi homlokon csókolta a lányt, majd jó éjszakát kívántak egymásnak.

Ők heten

Rettentően unalmasan indult a nap. A nővérem úgy rohant el, amikor megérkeztem, hogy szinte szóba sem állt velem. Siet... jobb dolga is van annál, mint, hogy velem csevegjen. Látszott rajta, alig várta, hogy felváltsam. Futott, elviharzott, csak úgy lobogott utána a hosszú szőke haja.

Persze, nekem is lenne jobb dolgom is, de itt kell lennem. Csak hallgatom az órát, hogy ketyeg: tiktak, tiktak... amikor egész óra van, kiugrik a kakukk az öreg faliorából, elzengi a nótáját, majd becsapódik újra az ajtó... megint csak számolom a perceket, s a monoton idő alig vonszolja magát.

Az ablakon hiába is nézek ki. Seholy egy lélek. A lámpák ontják fényeiket a tereken, utcákon, de csak néha csörömpöl végig az úton egy villamos. Járókelő alig akad, ha igen, az is részegen dülöngél, méri az utat keresztbe-hosszába, aztán bedől egy árokba... pfuj, undorító... inkább számolom tovább a perceket...

Ez a huszonnégy órás szolgálat kimerítő és egyhangú. Szélmalomharc az idővel. Még néhányszor kiugrik a kakukk az órából, mire kezd beindulni az élet.

Akkor magam is utcára megyek, ilyenkor jó friss a levegő és mindig történik valami érdekes.

Nézem, amint az emberek munkába indulnak a szélrózsa minden irányába. Ki vonatra, ki buszra, villamosra, metróra siet, vagy éppen begyűjtja a kocsiját és útnak ered.

Egy fiatal nő tűnt fel, amint leszáll a vonatról, idegesen körülnéz, majd rohan a metró irányába. Utánalépek, gondterheltnek látszik. Nem ül le, pedig ülőhely is akad bőven. Csak áll, és bámul ki a sötét alagútba, mintha látna is ott valamit, a gondolatai meg ki tudja hol járnak... A következő megállón leszáll. Utánalódulok, követem. Felkapaszkodik egy buszra, leül, majd a telefonjával babrál, közben könnyek patakja csordogál végig az arcán... Ki érti az embereket?...

Lelépek a buszról, egyre nagyobb a forgalom, már rengeteg jármű száguldozik a városban, levegőt sem lehet kapni, bűdösek, csak úgy okádják a füstöt, benzingőz árad szerte, elviselhetetlenné téve a levegőt. No, nem is nyelem ezt a fertőt, inkább odébbálllok.

Kinn vagyok a mezőn. Egy hatalmas búzatáblán suhanok végig. Itt aztán finom, friss a levegő, harapni lehet. Végtelen nyugalom és csend vesz körül. A szél kellemesen lengedez, elringat itt a zöld búzatáblák felett. Fenn a magasban madarak raja szálldos, felébredtek a fecskék, rigók, pacsirták, csivitelnek, füttyülnek, dalolnak, elzengik a hajnal himnuszát, aztán szétrebbenek, s élelem után kutatnak.

Még magasabban repülőgépek húzzák a csíkot, mondhatnám úgy is, okádják a füstöt. Már

megszámlálhatatlan a csíkok száma, persze, van olyan, aki azzal jár munkába... mondom, különösek, nagyon különös teremtmények az emberek.

Egy falun suhanok keresztül. Gyerekeket látok mindenfelé, iskolatáskával a hátukon. Az iskolaudvaron nagy a zsidongás, futkároznak, kergetőznek. Egészen felvidulok magam is, bár ha alaposabban megfigyelem őket, tán nem is olyan boldogok. Görnyedten érkeznek, meghajolva a nehéz táska súlya alatt, majd az aprócskák arcocskájára még egy puszit nyom anyuka, de nagyon nehezen válnak meg egymástól, aztán integetnek amíg látják egymást, s végül búskomorságba merül az az apró emberpalánta is.

A nagyok meg, most írják a házi feladatot, természetesen egymáséről, illetve arról, akinek esetleg sikerült már otthon túl lenni rajta. Mindenütt ez megy, bármerre járok is.

Innen az erdőbe megyek, ott nyugalom és csend honol, csak az ébredező madarak reggeli imája hallik. A fák lustán nyújtózkodnak, amikor a szél nyakon legyinti őket, mondván: Ébresztő, mire vártok még!? Olyankor meglengeti lágyan a hajukat, majd tovább száguld, már kinn poroszkál a mezőn. Élmény ez a szabadság, a száguldás, a béke...

Ó, zene, muzsika!... Lehunyom a szemem, a rigófütty, madáracsicsérgés, gerlék bűgása, a levelek susogása, és a patak csobogása mind egyégyesül, könnyed muzsikává lényegül, valami mámoros egyveleggé, ami a

lélekben tovább él, és kísér utunkon, bármerre is járunk, hogy könnyebben viseljük a megpróbáltatásokat.

Szeretem ezt a békét, ezt a zenét, ám az erdő sem mindig ilyen. Láttam a lángoló erdőt Portugáliában. Hallottam a tűz ropogását. El sem lehet képzelni, milyen rettenetes hangerő az, amikor ég az egész erdő... Nincs is annál borzalmasabb. Emberek, állatok sokasága lett a lángok martaléka. Csupán egy villámcsapás, a másodperc tört része, mekkora tragédiát képes okozni. Félelmetes volt, ijesztő, hátborzongató...

Aztán láttam Kínában a sárlavinát. Vitte sodorta a házakat, embereket, állatokat. Ki tudja hányan maradtak a rettentő sár alatt. Hány ártatlan élet... a természet olykor megmutatja az erejét, fitogtatja is, de hát, az ember nem tanul belőle, pedig igen csak sokszor látja kárát.

A napokban is láttam azt a szörnyű vihart, amikor háztetőket vitt le a szél, fákat csavart ki, zuhogott az eső, hogy mindent elárasztott a hirtelen leömlő csapadék... sokan látják kárát annak, hogy a természet visszaüt, de a leginkább azok, akik a legkevesebbet ártanak a természetnek. Azt nem értem, miért nem állnak ki magukért, egymásért az emberek? Miért? Hagyják, hogy el üzletiesed-jen a világ, mind nagyobb a különbség gazdagok és szegények között. Aztán a gazdagok kizsákmányolják a szegényeket, nem is értem, hogyan formálnak jogot erre? Így aztán a szegény még szegényebb lesz, a gazdag meg uralkodik felettük... Mondom, furcsa szerzet az ember. Ki érti ezt?

Jólesett a pihenés itt a hűs lombok alatt, meg az elmélkedés is, de mire megyek vele? Senkinek segítségére nem lehetek. Annyira tehetetlenek, gyámoltalannak érzem magam. Mégis, vissza megyek a városba, nem tétlenkedhetek itt. Ott mindig történik valami

Az autót út felett suhanok éppen, amikor is valami nagy felfordulást érzek ott lenn. Egy kamion felborulva, a másik az árokban, két autó viszont összeroncsolva az út közepén. Ott áll két mentőautó is, meg mentőhelikopter...

Meggondolatlanok az emberek, nem vigyáznak egymásra, hajtanak veszettül, no meg ez a hőség is hatással van rájuk... Miért száguldoznak őrült sebességgel, ha kell, ha nem... Mert hát, sosem kell. Ahogy a mondás is mondja: lassan járj, tovább érsz! Ezt már elfelejtették volna az emberek?

Ahogy közelebb megyek, látom, az egyik autóban meghalt egy egész család. Két felnőtt, két gyerek... Borzalom... nem, az egyik gyerek még él, őt viszi a helikopter, talán még meg tudják menteni az életét. A nyomukba eredek... Istenem, a fiúcska alig hat éves, mi lesz vele szülők és testvér nélkül? Micsoda tragédia! Ilyenkor nagyon összeszorul a szívem... Az orvosok kézbe vették a kislányt, küzdenek az életéért...

Itt figyelem a gépen az életjeleket, az orvosokkal együtt. Mindenki izgatott, rohannak gyógyszerekért,

injekciós-tűkért, majd sebészért, aneszteziológusért...
aztán bemosakodnak...

Szorítok érted, kispajtás! Benn is maradok a műtőben, nem zavarok senkit, fentről figyelek...

Amerikában, a tetszhalott állapot fogalma, a tudományos-fantasztikus filmek világából, már átkerült a valóságba. A baleseti sebészek tesztelik az új eljárást, amelyben életveszélyesen sérült emberek testhőmérsékletét gyors ütemben 10 Celsius-fok alá hűtik, abban a reményben, hogy az így megnyert időben sikerül megmenteniük a páciensek életét. Erre a kisfiúra is ez az eljárás vár.

Szorítok érted, kisember... nagyon, nagyon...

Kedvet kaptam a száguldásra. Kikapcsol. Kimossa a feleslegesen lerakódó aggodalmakat, kitisztogatja az agytekevényeket, mindenről elfeledkezem, tiszta fejjel, újult lélekkel nézek a világra.

Odalenn megint valami idétlen felhőkarcoló nő ki a földből. Hol a csodában járok?... Ó, hát persze, Dubai, gondolhattam volna, még a látványától is irtózom.

Ez viszont még annál is rosszabb. Kiégett, szétlőtt városok. A romok között katonák csellengnek, és lőnek mindenre, ami mozog.

A városon kívül viszont, tömegek menekülnek kis batyuikkal, apró gyermekeikkel a szétlőtt, kiégett otthonaikból. Hosszú sorban kígyózik a tömeg, aztán lélekvesztőkbe szállnak, gumicsónakokba, és neki vágnak keresztül a tengeren a jobb élet reményében egy, számukra új, idegen világnak. Talán új otthonról

álmodnak, új életről, hogy gyermekeiket felnevelhessék... Egy szebb és jobb jövő reményében érdemesnek találják még az életüket is kockáztatni. Ha itt maradnak, úgysis elvesznének...

Számomra ez felfoghatatlan. Miért csinálják ezt az emberek? Miért lövik egymást, miért kergetik egymást az űrületbe, kinek éri ez meg, és miért? Úgy hiszem, erre sohasem kapok választ, pedig nem volt olyan idő a két világégés óta sem, hogy ne folytak volna harcok, valamely pontján a Földnek. Örök háborúzás... az ember sosem tanul a hibáiból, azt hiszem, ezt végérvényesen leszögezhetem.

Közben eszembe jut, láttam én már repülőkatasztrófát is. Hát, az sem mindennapi látvány volt.

Jó néhány évvel ezelőtt történt, amikor az Air France szuperszonikus utasszállító repülőgépe Párizsból indult New Yorkba, ám felszállás után nem sokkal kigyulladt és egy szállodába csapódott. A gépen több, mint százan utaztak plusz a személyzet, a balesetet senki nem élte túl. A szállodában is többen meghaltak. Ott voltam, mindent láttam...

Ezúttal nem jött be ez a száguldás, csak rémületet látok, halált, menekülést... Jó lenne már valami szépet, jót, vidámat látni... mindenütt csak bajok vannak, s ezt egyre nehezebben viselem.

Buszra szállok, csak úgy kíváncsian szemlélem az arcokat. Mindenütt gondterhelt, fáradt emberek. Anyuka

babakocsival. Milyen édes a pici. Gügyög, nevetgél, nagyon cuki, nyugodt baba. Megáll a busz, elsőként ugrom le. Az anyuka is leszállásra készülődik a babával. Az utasok segítenek leemelni a babakocsit. Vannak még rendes emberek. No, neee! Az anyuka még nem érkezett leszállni, és bezárult az ajtó. Gyorsan visszaugrom. Mindenki kiabál, mindenki szidja a sofőrt, de az durcásan hajt tovább, nem törődik a siránkozó, rémült anyukával.

Leugrom újra. A babakocsit egy középkorú nő fogja. Játszik a babával. Remélem nincsen benne semmi rossz szándék? Maradok én is. Talán hamarosan visszajön érte az anyuka, biztosan leszáll a következő megállón. Várom...

Már látom is az anyát, lóhalálában rohan. Hálálkodik az asszonynak, hogy vigyázott a babájára. Szerencsére vannak ilyen jó emberek. Mit is tehettem volna, ha nem ilyen fajtából való lett volna az asszony, és elvitte, elrabolta volna a babát? A szemem láttára. Mégsem tehettem volna semmit... Jó, most már nem fantáziálok, szerencsére jól végződött a dolog.

Megyek tovább, de rögtön megtorpanok. A gyalogos átkelőnél két lány várakozik. Az egyik fáradtan a lámpaoszlopnak dől, de tüstént megbánja, mert egy galamb ül a lámpán, és váratlanul könnyít magán. Éppen a lány feje tetején landol az ürülék, a gondosan nyírt tüsi hajján. Majd folyini kezd szét, jut a vállára, sőt még a táskájára is.

– No erre mondják azt, hogy le vagy... – mondja a barátnő, de nyomban elhallgat, mert kap ő is a nyakába egy kis ráadást, csak úgy röptében.

Jót kuncogok rajtuk. Nem, nem vagyok rosszmájú, de ez most olyan jólesik, és tehetem, mert engem nem lát, nem hall senki...

Lassan beesteledik, éppen a pályaudvaron haladok el, amikor felfigyelek egy családra. Anya, apa és három fiúcska. Az apa sorra ölelgeti őket, végül a kicsit felkapja... látom a könnyeivel küszködik, de erőt vesz magán, mind összeölelkeznek, majd Apa felszáll a vonatra. A kicsi sírva fakad: *Ne menj el, Apa!* Anya vigasztalja, miközben maga is a könnyeit törölgeti: *muszáj mennie, kicsim, dolgoznia kell!*

Az apa integet, amikor elindul a vonat, de már nem tartja vissza a könnyeit. Próbálok a gondolataiban olvasni: *„Meddig tart még ez az áldatlan állapot? Meddig még? Évente ha kétszer hazajöhetek néhány hétre... úgy nőnek fel a fiaim, hogy alig látom őket... a végén már meg sem fognak ismerni. Meddig, meddig még? Egyedül, Németországban... de mit tehetek, itthon nem tudom eltartani a családom, így meg nélkülük, egyedül élem le az életem... nincs más megoldás, legalábbis egyelőre nincs... Ezért az évi néhány hétért élek, ezért érdemes küzdeni... baromira fáj elmenni.”*

Az anya és a gyerekek szipogva, egymás kezét fogva, hazaindulnak.

Hát, mit mondjak, nekem is sírhatnékem van. Alig van öröm ebben a világban, legalábbis több a gond, a bánat, de küzdenek az emberek, némelyek bátran, erő felett, mások feladják... Most kezdenek felszínre kerülni azok, akik feladták, nem tudtak megbirkózni a teherrel,

most fészkelik be magukat a kapualjakba, vagy alszanak kinn a parkban egy padon... ilyenkor még csak hagyján, hisz nyár van, kánikula, de ha jön a tél, az már nagyon kemény, és igen sok emberáldozatot követel.

Még feltekintek a csillagos égre, de már kívül a városon, mert itt még tömérdek csillag borítja a végtelen eget. Elbűvöl a látvány, és minden gondolatomat rabul ejti a milliányi csillagfény.

Bágyadtan indulok vissza, nincs már kedvem kinn lenni, egyre jobban hatalmába kerít a szomorú valóság, inkább visszamegyek a szobámba, és hallgatom a tiktakot, várom, hogy elzengje a kakukk a nótáját... Közben kicsit elmerengek. Elfáradtam, egyre nagyobbakat pislogok, de nem lehet, még nem alhatok...

Eszembe jut, hogy már az idejét sem tudom, mikor láttam a testvéreimet. A fekete, göndör hajú, huncut szemű öcsémet, a hosszú barna hajú, smaragdszemű húgomat, majd a legkisebb húgomat, a bájos kis szókeséget, nagy fekete, ártatlan szemekkel, meg a legkisebb öcsémet, a szőke, kék szemű, csupa jószág öcskőst...

Éjfél van. Mire a kakukk elzengi a nótáját, akkorra rendszerint megérkezik a lángvörös hajú húgocskám. Mindig pontban éjfélkor, átveszi a szolgálatot. Sohasem késik.

Éppen utolsót kakukkol a madár, amikor belép a szobába Szerda.

– Szia nővércém! – köszön, és máris belekezd a mesélésbe – ... ha tudnád mi történt...

*Mégis mit képzels ez? Azt hiszi, nekem nincs jobb dolgom, minthogy vele csevegjek itt?... már a szemem is majd leragad... megyek haza aludni.
Juhéj! Hat napig fel sem kelek.*

– 0 –

Út a Paradicsomba

Először Omar bácsival jöttem ki a tengerpartra. Ott ismertem meg őt a menekülők konvojában, amikor magamra maradva, egyedül hagytam el szülővárosomat. Most Törökországban vagyunk, egy menekülttáborban. Neki itt van az egész családja, gyerekei, unokái. Omar bácsi mégis törődik velem, pedig igen nagy a család, sokan vannak, mégis jut nekem is egy csepp a szeretetéből.

Itt ültünk a parton akkor is, amikor először hozott ide. Csapkodtak a hullámok, és csak hallgattam, hogy zúg a tenger, mintha haragos lenne, habzó szájjal mormolt égyfolytában. Nagyon ellenségesnek látszott, félelmetes volt, de most más, most csendesebb, suttog kedvesen, mintha mesélne. Talán folytatja azt a mesét, amit Omar bácsi kezdett el, amikor ide vezetett.

Vigasztalt engem az Öreg, hogy ez a morgó tenger hozza el majd a szabadságot. Nem értettem, és félttem a háborgó, hatalmas erővel bíró víztől. Egyáltalán nem látszott barátságosnak, hogyan hozhatná ő el a szabadságot?

Most azonban békés, nyugodt, jó hallgatni csendes locsogását. Talán a túlsó partokat is látnám, ha nem

lenne sötét, de éjszaka van, csak a csillagrengeteg látszik az égen, és a víz kedves locsogása hallik, itt a parton. Most el tudom hinni, hogy ott túl egy békés világ van, ott túl van a remény, ahol talán új életet kezdek, és esetleg meg tudok szabadulni a rettenetes emlékek béklyóitól.

Persze, idő kell hozzá, ezt magam is tudom, alig tíz éves fejvel.

*

***P**illanatok alatt rohanták meg az emlékek. Hallotta a bombák robbanását, hallotta a géppuskák ropogását, látta a retteget anyja és húgai szemében. Öcsi ordított az őrült zajban. Anya felkapta őt, őket meg utasította, hogy fussanak a pincébe. A házzal szemben, a hegyoldalban volt egy pincéjük, oda szoktak menekülni bombázáskor.*

A húgai futásnak eredtek, ő még várt, hogy anyjuk is elinduljon öcsivel, de csak kapkodott még ilyen-olyan tárgyak után, amit meg akart menteni. Végül elindult, ő meg utána. Mert ő volt akkor a családfő. Neki kellett vigyáznia a többiekre, apja valahol a harcmezőn teljesített szolgálatot, ha életben volt még egyáltalán.

Akkor találat érte a szomszéd házat. Iszonyú volt a detonáció, rengett a föld is alattuk. Az ő házuk is romba dőlt. A ház eleje pillanatok alatt omlott össze, a húgait maga alá temetve. Majd újabb detonáció következett, s a házból már csak egy sarok maradt. Ő ki tudott mászni a

romok alól, alig érzett fájdalmat, és nem is vérzett sehol. Anyját kereste. Meglelte gyorsan, mert a felső teste kilátszott a törmelék alól. Öcsit betemették a romok, a sírása is megszűnt. Pusztá kézzel kezdte anyját kiszabadítani a romhalmaz alól. Azt sem tudta él-e, vagy már ő is halott, de rendületlenül dolgozott, és kaparta az omladékot, hogy kiszabadítsa. Egyszer csak a suttogására figyelt fel.

– Tarek, kisfiam! Hagyjál engem, vedd le a nyakamról a láncot, aztán fuss ... menekülj!

– Nem hagylak, Anya! Nem hagylak, ne félj... – mondta, és gőzerővel dolgozott tovább.

– Tarek, fuss, menekülj!... – mondta még, egyre gyengülő hangon anya, majd meghalt. Oda ugrott hozzá, megfogta a kezét ... a szeme láttára halt meg...

Hosszan ült ott mellette, folyt a könnye, azt sem tudta mit tegyen, hogyan tovább. Aztán ráébredt arra, hogy nem maradhat, el kell mennie innen, mert különben megőrül. Érezte, nem tud megbirkózni a hirtelen rá szakadt veszteséggel. Levette anyja nyakáról az ezüsláncot, kipattintotta a kis kerek medált, s benne volt anyja arcképe. A szívére szorította, majd a nyakába akasztotta, s tudta, hogy ezután ez a lánc a kis kerek medállal, ez lesz az édesanyja, ennyi maradt neki belőle. Futásnak eredt. Nem volt célja, nem tudta, hová, mindegy is volt, csak futott, mert futnia kellett. Futnia kellett az emlékeitől, a családjától, akik mind holtak voltak mögötte, futnia kellett az életéért, pedig fogalma sem volt, hogy mit kezdjen vele.

Már túl volt a városon, amikor utolért egy menekülő konvojt. Sok ember gyalogolt, puttonnyal a hátán, vagy kigyerekkel a nyakában. Ott találkozott Omar bácsival, és az a szárnyai alá vette, amikor megtudta, hogy minden családtagja halott.

*

Hirtelen ropogni kezdett a kavics a hátam mögött. Összerezentem, azt sem tudtam hány óra van, és a menekülttáborban 10-kor kapuzárás.

Omar bácsi volt.

– Tudtam, hogy itt talállak! Látod, most milyen békés a tenger...

– Igen, olyan jó hallgatni a hullámok locsogását...

– Mindjárt kapuzárás, – mondta, miközben leült mellém – mindjárt mennünk kell, csak el akarom mondani neked, hogy holnap tovább maradhatsz itt, holnap neki vágunk a tengernek. Nem akarlak téged itt hagyni, hiszen nincs senki, gyere velünk, fiam.

– De azt mondtad, Omar bácsi, hogy azért fizetni kell. Tudod, hogy nekem semmim sincs, senkim ... és semmim...

– Éppen azért mondom, fiam. Gyere velünk, én kifizetem érted is az utat, nem hagyalak itt!

Hirtelen tört rám az izgalom, utazunk, át a tengeren, Európába. Omar bácsi azt mondta, ott az élet maga a Paradicsom. Átöleltem az öreg nyakát, mérhetetlenül boldog voltam, hogy ennyire ragaszkodik hozzám, törődik velem. Olyan volt, mintha a nagyapám lenne.

Dög meleg volt a sátorban éjjel. Sokan voltunk, meg a meleg is beszorult, és nem nagyon volt lehetőség a szellőztetésre. Tizenketten aludtunk a sátorban. Körülöttem mindenki horkolt, vagy egyenletesen szuszogott, csak nekem nem jött álom a szememre.

Gondolatban már Európában jártam. Fogalmam sem volt, milyen? Még csak képeket sem láttam róla, pedig amióta Omar bácsi beszélt róla, oly sokszor néztem a városi újságosbódék kirakatában a képeslapokat, kerestem, kutattam, milyen Európa, de inkább csak a tengerpartról készült fotókkal volt teli a kirakat, én meg nem is álmodhattam róla, hogy veszek valamit, ha csak egy újságot is, amiből megtudhatnék többet Európáról, mert nekem nem volt pénzem semmire.

A táborban enni is egyre kevesebbet kaptunk. Előfordult, hogy csak naponta egyszer adtak enni, de általában kétszer, de csak keveset. Akiknek pénzük volt, tudtak vásárolni maguknak élelmet, akinek nem volt, az meg éhezett. Alig vártam már a másnapot, hogy elinduljunk.

Megtapogattam a láncot a nyakamban, majd a medált is. Fogtam, szorítottam a kezemben, és imádkoztam. Aztán bekukkantott a Hold a sátor nyitott ajtaján. Gyorsan kipattintottam a medált és a fény felé fordítottam. Néztem, sokáig néztem édesanyám arcát... könnyek tolultak a szemembe, olyan távoli volt, alig tudtam vissza idézni az arcát, a hangját ... már öt hónapja vagyok itt, öt hónapja nem várok semmit az élettől, mert nincs senkim, és semmim, és minden nap attól rettegetem,

hogy Omar bácsi egy napon elmegy, a családjával együtt és én nem tudom mi lesz velem azután.

És most felcsillant a remény. Omar bácsi magával visz Európába, engem is ... kinyílik egy új kapu előttem, amiről ugyan nem tudom, hogy milyen, de az Öreg szerint ott paradicsomi állapotok vannak. Talán járhatok újra iskolába, tanulhatok, és ha felnövök dolgozhatok, otthont teremthetek magamnak, és éhezniem sem kell többé.

Anyá, csak te leszel velem, csak te kísérsz utamon, itt a szívem fölött. Vigyázol rám, ahogyan kicsi koromban tetted? Vigyázol rám, hogy megtaláljam a helyem, hogy találjak új hazát? Vigyázz rám, édesanyám!...

*

Hajnaltájban aludtam el, így későn ébredtem. Omar bácsi ott ült a fekhelyén, azonnal talpra ugrott és a kezembe nyomott egy szelet kenyeret és egy pohár joghurtot.

– Itt a reggelid! Vigyáztam rá, egyél.

Hamar elnyeltem a reggelimet. Ezúttal, azzal sem törődtem, hogy a gyomrom szinte üres maradt, hiszen nagy nap ez a mai ... az utolsó nap itt Törökországban ... éjszaka utazunk a Paradicsomba...

Egész nap nagyon izgatott voltam, folyton arra gondoltam, hogy reggelre már Európában leszünk. Csak lófráltam le-föl és ábrándoztam.

Egyszer csak magához intett Omar bácsi. Azt mondta, menjek be vele a városba, sétálunk egyet.

Gyalogosan, elég messze volt a város, kóválygott a fejem, alig láttam már az éhségtől, egyszerre nagyot kordult a gyomrom. Omar bácsi is meghallotta. Éppen egy hot-dogos előtt haladtunk el, amikor megtorpant az Öreg, megkérdezte, kérek-e hot-dogot? Nagyot nyeltem, biztosan ő is észrevette, meg sem várta a választ. Kettőt vett, az egyiket nekem adta, amit azonnal falni kezdtem.

– Régen ettem ilyen finomat... – motyogtam két falat között. Mosolygott, ő nem ette a magáét, csak szorongatta a papírba csomagolt finomságot. Én viszont gyorsan elnyeltem, mint gólya a békát. A papírba még megtörölköztem, majd összegyűrtem s egy papírkosárba dobtam. Omar bácsi akkor szólalt meg újra.

– Kéred ezt is?

– Miért, neked nem kell? – kérdeztem vissza.

– Nem. Nem vagyok éhes – és nyújtotta felém a magáét. Mohón kaptam utána, és gyorsan felfaltam azt is. Végül megköszöntem, s hosszú idő után, először éreztem, hogy jóllaktam.

Azután még betértünk egy élelmiszer boltba. Ott tíz zacskó mentolos cukorkát vett Omar bácsi.

Amikor már az utcán voltunk, nekem adott egy zacskóval. Gondolatban számolgattam az unokáit. Kilenc unokája van, beleszámítva azt a tíz hónapost is. Tízet vett, tehát én vagyok a tizedik.

Könny szökött a szemembe, s hirtelen nagyon elszégyelltem magam. Nem lett volna szabad elfogadnom a másik hot-dogot. Azért adta nekem, mert látta, hogy éhes vagyok, pedig ő is éhes, hogy lehettem

ilyen meggondolatlan, önző. Azután ezt neki is elmondtam, és bocsánatot kértem.

– Te még növésben vagy fiam, neked többet kell enned. Én már jobban bírom az éhezést, vén csont vagyok... Majd, ha már ott leszünk ... keresünk munkát te meg én ... ketten csak kiteszünk egy embert ... amit keresünk, az meg a tiéd lesz. Tanulnod kell fiam, nagyon jó eszű gyerek vagy ám, látom én azt. Tanulnod kell!...

Délután mindenki csomagolt a két sátorban, ahol Omar bácsi családja volt elhelyezve. Én könnyen összecsomagoltam, csupán egy váltás fehérneműm, ingem nadrágom volt, azon kívül, ami rajtam volt. Azt is itt kaptam már a táborban, amikor behoztak egy kamion használt ruhát. Most összehajtogattam a ruháimat, és a nadrágba bele csavartam mindet, majd madzaggal átkötöttem jól az egészet, nehogy valami kiessen belőle, majd olyan hosszúra hagytam, hogy a vállamra tudjam venni. Ez lesz majd a párnám, ha egyáltalán alhatok valamennyit éjszaka.

Az ebédet délután négykor kaptuk, és mondták, hogy vacsora nem lesz, így én már alkonyatkor kimentem a tengerpartra. Megtapogattam a nadrágzsebben a zacskó cukorkát. Ez lesz majd a vacsoránk, megosztom Omar bácsival.

Leültem a parton, kavicsokat dobáltam a vízbe. Nyugodt volt a víz, a Nap ott messze, éppen most csobbant bele a tengerbe. Fölötte még egy ideig rózsaszínű volt az ég, de hamar homály borított be mindent. Egy hatalmas hajó úszott a távolból a part felé.

Még sokáig fehérlett a sötét víz felett, majd szem elől tévesztettem azt is.

Nyolc óra felé gyülekezni kezdtek az emberek. Kilencre már iszonyúan sokan voltunk, de csónak még sehol. Elkezdtem megszámolni az embereket, kilencvenháromig jutottam el, s ebbe az apró gyerekeket nem is számoltam bele, de még mindig jöttek. Akkor Omar bácsi rám szólt.

– Ne kószálj el, maradj mindig itt mellettem! Lesz itt tumultus, hogy tudjak befizetni érted, ha elmáskálsz?

Láttam rajta, hogy izgatott ő is, így még izgatottabb lettem, de nem máskáltam, ott maradtam mindig az Öreg mellett.

Tíz óra felé jöttek kamionnal, hoztak egy hatalmas gumicsónakot. Voltak hatan, hat nagy erős ember. Vízre tették a csónakot, majd sorba állítottak minket. Ketten szedték a pénzt, a többi viszont ügyelt a rendre. Akinek nem volt elég pénze azt rögtön kilökték a sorból. Odasúgtam Omar bácsinak.

– Fegyver is van náluk, láttad? – de az Öreg csendre intett, így hát hallgattam és figyeltem.

Már éppen Omar bácsi családjára került sor, fizettek és mentek a csónakba. Mi zártuk a sort az Öreggel. Amikor mi is a csónakon voltunk, akkor vettem észre, hogy már jócskán megtelt, alig találtunk helyet magunknak. Aztán mindig egy kicsit összébb szorultunk, mert még rengetegen voltak, akik fel szerettek volna jutni a csónakra.

Aztán kitört a veszekedés. Akik már a csónakon voltak, szóltak az embereknek, hogy ne jöjjön már több ember, mert nem férünk meg el fog süllyedni velünk a csónak. Meg sem hallgatták, nem érdekelte őket a mi sorsunk, csak a pénz. Mondtam volna Omar bácsinak, hogy vissza kellene mennünk, ha mertem volna megszólalni. Nem mertem, csak tovább figyeltem, hogy mi történik.

Akkor hirtelen, egy asszony, kicsi babával, felugrott. Szólt a férjének, hogy menjenek vissza, mert így itt senki nem marad életben. Annak nem akarózott menni. A nő kilépett a csónakból és kiabált, hogy állítsák le az embereket, mert úgy vannak már mint a szardíniák a dobozban. Jött a legnagyobb darab ember közülük és lökdöste kifelé az asszonyt. Akkor már a férje is utána indult, kiabált, hogy ne bántsa az asszonyát. Neki is volt egy két éves forma gyerek a karján, meg még kettő nagyobbacska ment utána. Odament a pénzbeszedőkhöz, és kérte vissza a pénzüket. Akkor rögtön hárman közrefogták, és őt is lökdösték a felesége után, meg a gyerekeket is. Előkerültek a pisztolyok, ha nem engedelmeskednek, akkor lőnek, mondták. Nem kaptak vissza egy vasat sem. Az asszony már sírva kiabált, de semmit sem tehettek.

Annyi pozitív eredménye lett a dolognak, hogy leállították a beszállást, és belöktek bennünket a mély vízbe. Volt néhány evező, mások meg a kezükkel kezdték lapátolni a vizet, és lassan elindultunk.

Torkomat szorongatta a sírás, ez a brutális jelenet óta, és most elengedtem magam, kitört belőlem. Minden fájdalom, félelmem, aggodalmam ott összpontosult a torkomban, és nem tudtam visszatartani a sírást. Talán most sirattam el anyámat, a húgaimat, öcsit, édesapámat és a hazámat, amit soha többé nem fogok látni. Akkor ért el a tudatomig, hogy vége a régi életemnek, hogy soha, soha többé nem mehetek haza, nem vár otthon a családom ... mert vége, végérvényesen vége a gyerekkoromnak.

Sokáig sírtam, telesírtam a kis motyómat, amit összecsavarva szorongattam a kezemben. Arra jó volt, hogy elnyelje a könnyeimet.

Amikor végre elapadtak a könnyeim, felnéztem az égre, hogy megkeressem, melyik csillag az édesanyám. De nem voltak csillagok, sűrű sötétség vett körül bennünket égen és földön, azaz a vízen. Messze, távol az ég alján apró villámok cikáztak. Az apró gyerekek biztosan elszenderedtek, elringatta őket a csónak, a felnőttek, akik tudtak, küszködtek az evezéssel, a többiek nagyokat sóhajtoztak. Vakon ringatóztunk a rettentő tenger közepén és senki sem tudhatta, hol vagyunk, merre tartunk, mert nem láttunk semmit a sötétben.

Egyszerre nagyot dördült az ég. Az apróságokat is felébresztette, többen sírva fakadtak. Nem sokára a szél is feltámadt. A hullámok egyre nőttek és hátukon dobálták a csónakot. A villámok már itt cikáztak körülöttünk és egyre gyakrabban dördült meg az ég, a

szél erősödött. Kóválygott a gyomrom. Sokan hánytak is, s mivel úgy voltunk a csónakban, mint a szardíniák, egymást hányták le az emberek. Egyre nagyobb volt a kétségbeesés, a sírás, jajveszékelés, és egyre nagyobb hullámok dobálták a csónakunkat.

Ezt már én sem bírtam, éreztem, hogy hányanom kell. Mivel, ott ültünk Omar bácsival a csónak oldalának vetve a hátunkat, próbáltam megfordulni, hogy kifelé hányjak. Nehéz volt, annyira szorosan ültünk, hogy majdnem reménytelennek látszott. Omar bácsi próbált visszatartani.

– Ne fordulj meg, csak hányj itt ... kieshetsz ... nem tudod az egyensúlyt tartani, amikor már nagyok a hullámok... – akkorra már éppen sikerült megfordulnom, hánytam ... éreztem, hogy az Öreg megfogta a lábszáramat erősen ... nem láttam semmit, csak éreztem, ahogy egy nagy hullám a csónak alá nyúl ... éreztem azt is, hogy nincs erőm, csak hánytam, öklendeztem egyre jobban ... Omar bácsi fogta a lábamat erős kézzel ... a hullám nagyot lökött a csónakon, s bár éreztem, hogy már többen is kapaszkodnak belém, próbálnak visszatartani, de a hullám erősebb volt náluk, lökött egy nagyot s én repültem néhány métert ... közben sikolyokat hallottam, Omar bácsi a nevemet kiáltotta ... aztán belezuhantam a tajtékozó habokba...

– Tarek... Tarek... Tarek... – hallani véltem ... aztán megszűnt minden...

Reggel, a görög partokon, a parti őrség, egy tíz év körüli fiúcska holttestére bukkant. A kilétét nem tudták beazonosítani. A nyakában ezüst lánc lógott, a medálban egy elmosódott női arckép. A fiú zsebében fél csomag ázott mentolos cukorka volt, semmi egyéb.

Tíz lépés

Ott állt a várban, az ágyútorony tövében a fűzfa alatt, amikor először látta. Magas, sportos fiú, futva közeledett, csak éppen rápislantott, s futott tovább. Ő a szemével követte magas, izmos alakját, s belesajdult a szíve, mert nem tudta, látja-e még valaha. A fűzfa levelei gyengéden simogatták az arcát, a szellő beletúrt a hajába, lehunyta szemét egy pillanatra, s úgy érezte, hogy az ő keze az, ami a hajába túr, az ő keze ilyen lágyan simogató.

Szerelem volt első látásra. Szerelem, csillapíthatatlan szerelem, ami nem hagyta nyugodni. Nem tudta feledni, pedig, ha jól meggondolja, az arcát alig látta, talán fel sem ismerné, ha szembe jönne vele az utcán. Mégis, csak róla ábrándozott, csak őt kereste minden szembejövő arcban, mert a lelke mélyén tudta, akkor, tizenhat éves fejjel, hogy rá fog ismerni, ha újra találkozik vele.

Évek múltak, majdnem két év, amikor a tengerparton nyaralt a szüleivel, egy kis halászfaluban. Még mindig róla álmodozott, még mindig őt kereste, már szinte biztos volt benne, hogy ő az igazi, csak abban fogatkozott meg a hite, hogy valaha rátalál.

Apa küldte a piacra, vegyen egy görögdinnyét. Utána kiáltott: görögöt! Még hallotta, hogy anyának odasúgja:

amilyen szórakozott ez a lány, a végén egy poshadt sárgadinnyével állít haza.

Egy szűk sikátoron haladt lefelé a hat kilós dinnyével, a sárga kőkockákat nézte a lába előtt. Aztán meglátott egy sötétszürkét, kissé távolabb. Az biztosan később került az utcakövek közé, mert kimagaslott és a színe is elütött a többitől.

Hirtelen támadt a gondolat: ha tíz lépés a szürke kőig, akkor ott találkozik vele!... Óvatosan lépkedett, számolta a lépéseket ... pont tíz ... pont tíz ... örvendezett, amikor hirtelen megbotlott a kimagasló szürke kőben és hasra esett.

A dinnye nagyot reccsent, s ezer darabra tört a kemény utcaköveken. Sok volt a járóelő, s ő azt sem tudta, felkeljen-e egyáltalán, annyira szégyellte magát. Amikor megmozdult, erős fájdalom hasított a térdébe.

– Segíthetek? – szólt egy bársonyos férfihang, és a kezét nyújtotta, majd megpróbálta felemelni. Ráemelte a tekintetét. Ő volt az! Elyomta a már elindult sikolyt, majd a fiú karjaiba ájult.

Egy orvosi rendelőben tért magához. Azt sem tudta, hogy került oda. Az orvos elmagyarázta tört angolsággal, hogy nem tört el semmije, a sebeket megtisztogatták, bekötözték.

Akkor még ő is gyengén beszélte az angolt, de valahogy megkérdezte, hogyan került ő ide?

– A bátyád hozott be – válaszolta az orvos – a váróban várakozik.

Hiszen nekem öcsém van... mondta volna, de hallgatott. Amikor kilépett a váróba, ott ült Ő. Az orvos

hozzá lépett, valamit magyarázott neki, nem tudta mit, mert már képtelen volt arra figyelni. A fiú finom angolsággal válaszolt, majd felé fordult, megfogta a karját: gyere, haza kísérlek, mondta.

Már az utcán voltak, sajgott a térde, minden lépésnél villámok cikáztak benne, csak nagyon aprókat tudott lépni, aztán meglátta a padot, ott a lámpás mellett, és kérte, hadd üljön le picit, mert érezte, hogy menten elájul, csak azt nem tudta mitől. Vajon a térde-e a vétkes mindezért, vagy Ő, az, hogy itt jön mellette, fogja a karját ... két éves vágyakozás után itt van vele, s ő menten elájul...

Ültek a padon, és nem mert ránézni. Egy csigát bámult, ahogy vonszolta magát ott a pálma alatt a betonon. Magát is csigának érezte, hiszen ő is így vonszolta magát, lassan, az ég minden csillagát látva maga előtt fényes nappal, amíg megtette az utat hazáig, bár a kapun belül már elájult, a fiú vitte be a lakásba a karjaiban.

Egy év után, egy nyári délutánon, egy szál tearózsát nyújtva felé, kérte meg a kezét. Igent mondott, és határtalanul boldog volt. Nemsokára az esküvőt is megtartották, s két évre rá, iker gyermekeik születtek. Egy fiú, egy lány.

Szivárvány-színekben tündökölt a boldogságuk. Sosem látott egyetértésben nevelték két csodaszép gyermeküket. Mintacsaládnak számítottak, annak tartották őket, egészen addig a napig...

Amikor megkapta a hírt, hogy elszállt egy hajtúkanyarban, napokig nem tért magához. Akkor négy évesek voltak az ikrek.

Egyedül botorkált végig az életem... egyedül... nélküle. Felnőttek a gyerekek, kirepültek, már nekik sincs szükségük rá. Egyedül maradt... teljesen egyedül.

Most itt áll a várban, az ágyútorony tövében a fűzfa alatt, ahol először látta Őt. Itt áll, immár hatvan évesen, és a feltörő emlékek özöne teljesen letaglózza. Palacsinta illatot hoz a szél. Könny szökik a szemébe, mert eszébe jut, hogy mennyire szerette a palacsintát... sokat süttött neki... de talán a világ összes palacsintája sem lett volna elég... a szája mosolyra görbült ... belül zokogott.

Azóta, nem süttött palacsintát, az illatától is menekült... egy falatot sem tudott volna lenyelni, nélküle. A gyerekek a nagymamáknál palacsintáztak...

Nincsenek már vágyai, álmai sem ... jó lenne, ha megfogná a kezét újra ... jó lenne szállni vele a felhők felett ... jó lenne vele ... tíz lépés a szürke kőig ... csupán tíz lépés...

Vivaldi és az évszakok

Fáradtan ült be a kocsiba. Hat óra múlt. Elintézett mindent, hat kamion elvámolva, most indulnak a határ felé. Három később érkezik, azoknak is leadta a papírjait, minden rendben ki van töltve, csak a vámósok elintézik a dolgukat, a kamionosok megkapják a dokumentumokat és irány a határ.

Nehéz napja volt. Felsőhajtott, most még ötven kilométer hazáig. Már jócskán este lesz mire hazaér, fáradtan, éhesen, ma sem fog tudni semmit csinálni... S ez így ment napról napra. Reggel héttől, este hétig, jobb esetben ötkor végzett. Igaz, nem keresett rosszul, s legalább volt munkája. Magánélete viszont semmi. Két diplomát szerzett, három idegen nyelvet beszélt tökéletesen... eddig azon dolgozott, hogy megalapozza a jövőjét, aztán a munkakeresés nem tartott sokáig, elég gyorsan sikerült elhelyezkednie, ennél az export cégnél... viszont azóta csak a robot, a robot... Meddig?... Nyugdíjig?... Mikor fog ő családot alapítani, hiszen már elmúlt harminc.

Összerezcent, amikor csörgött a telefonja. A főnök az, mi a csodát akarhat? Petra kelleetlenül nyomta meg a gombot.

– Figyelj, hol vagy, már úton, vagy még a vámudvaron? – kérdezte Tamás, a főnöke.

– Még itt vagyok. Valami gond van?

– Igen, egy kamionra több árut raktak a megbeszéltnél. Ez tudod mit jelent? Újra kell csinálnod minden papírt, kezdve a rakományjegyzéktől, a vámpapírokig mindent. Ne felejtse el visszakérni, amit az előbb leadtál, azt tépd szét, nehogy összezavarjon. No, diktálom az adatokat!

Már csak ez hiányzott. Lejegyezte a friss adatokat, elővette laptopját, s arra az egy kamionra, újratöltötte a papírokat. Amikor elkészült, fogta a nyomtatványokat a vámoláshoz, egy csomó fehér A/4-es papírt, és ment be a vámosokhoz, hogy kinyomtassa az egészet. Még jó, hogy már így összeismerkedett velük, neki megengedték a nyomtatást, már máskor is előfordult, hogy történt változás menet közben. Még örültek is neki.

– Te még mindig itt vagy? Valami nincs rendben? – érdeklődött Csilla. Aztán hamar kinyomtatta az egészet, egy bélyegző mindig nála volt, aláírta a dokumentumokat, rányomta a bélyegzőt, széttepte a hibás papírokat, s már kész is volt.

– Most már tényleg nem akarok ma látni benneteket – így köszönt el a vámhivatalnokoktól. Ismerték már mint a rossz pénzt. Tudták róla, amikor a legkevésbé van kedve tréfálni, olyankor neveteti meg őket a leginkább.

Egy alkalommal éppen itt üldögélt, együtt kávéztak, amikor egyik kolléganője rátelefonált, hogy a főnök feleségének névnapja van, kellene venni egy csokrot,

meg valami édességet, majd térjen be útközben valahová, azután elszámolnak.

– Na, még ezt is a nyakamba varrják... – dühöngött. Meg is kérdezte Csilla, hogy miről van szó, mitől olyan dühös. S valóban, mérgében azt válaszolta:

– Szilvi telefonált, a főnök feleségének névnapja van, s engem ért a megtiszteltetés, hogy vegyek valami dudvát neki, útközben hazafelé – olyan harsány nevetés tört ki, a végén már maga is szívből kacagott velük együtt, s már a vásárlás miatt sem bosszankodott.

No, de most már tényleg végzett, s jobban teszi ha igyekszik elhúzni innen, még mielőtt újabb megbízást kap. Bevágta magát a kocsiba, csak úgy az órára pillantott, mindjárt hét óra... tehát jó ha nyolcra hazaér. Feltárcsázta a szüleit, beindította a kocsit és indult.

– Szia anya! Mondd, tudsz adni valamit vacsorára? Hogy mikor?... Hát úgy egy óra múlva ott leszek, farkaséhes vagyok, s nincs otthon semmim. Nincs is kedvem hazamenni, mondd, alhatok nálatok? –

Persze, maga is tudja, hogy buta kérdés volt. Anyáék boldogok ha náluk alszik, úgyis olyan keveset látják mostanában. Anya készít neki tojásrántottát... máris csorog a nyála, azt sem tudja, evett-e ma egyáltalán?

Útközben hazafelé Vivaldi Négy évszakát hallgatta. Amikor ilyen fáradt volt, és kiábrándult, mindig ezt a kazettát rakta be, ez a zene tudta a leginkább megnyugtatni. Most mégsem sikerült... Egész úton azon törte a fejét, hogy talán munkahelyet kellene váltania. Kezdetben jó volt ez, sőt, nagyon is tetszett neki. Kocsit

kapott, beutazta az országot... akkor jól érezte magát, hogy sokat van úton... de mára már belefáradt. Hiába, négy évig csinálta, nem is csoda... Malmokba járt szerződést kötni, meg falusi gazdákhöz, akiktől felvásárolták a gabonát, meg ugye a kamionosokkal is kellett neki találkoznia. Olaszországba és Horvátországba szállították az árut, no meg persze Boszniába és Szlovéniába is. Ő egyébként észéki születésű, a délszláv háború kirobbanásakor költöztek át a szülei. Ő még akkor kicsi volt, olyan másodikos, vagy harmadikos, már nem is emlékszik rá. Aztán itt járt tovább iskolába, gimibe, egyetemre. Most hasznát veszi a horvát nyelvnek, az angolt meg az olaszt megtanulta. S lám, arra is szüksége van, főleg az olaszra...

Valami nyugisabb munkára vágya, férjre, gyereke, családra... De hogyan, mikor? Mindig úton van, mindig dolgozik. A barátnői már férjhez mentek, gyerekük van... csak ő maradt vénlány. Olykor meglátogatja őket hétvégén, mert szerencsére, a hétvégéi mindig szabadok... de csak a szíve fáj, amikor látja barátnőit boldog családi körben, gyerekekkel, férjjel. Hol a csodában keressen férjet magának? Színházba, meg hangversenyre is egyedül megy... Ezen változtatni kellene, mégpedig sürgősen... de hogyan? Próbálkozzon a világhálón?

A modern ember ott ismerkedik... hm, nem valami csábító... meg kellene próbálnia.

Petra egész úton ezen morfondírozott, törte a fejét mit tegyen, valahogy a zenére most nem tudott koncentrálni... Egyszerre csak a Tél gyönyörű akkordjai hozták vissza a valóságba. Vivaldi Négy évszaka közül a

Telet szerette a legjobban... Nyolc óra elmúlt már, amikor becsengetett szülei lakásának ajtaján.

Anya máris tálalta a vacsorát, amint a hangját meghallotta. Ő pedig nekiült, és úgy evett, mint aki már egy hete nem látott ételt. Annyira jólesett itt családi körben, igaz, anya és apa nem evett, már korábban vacsoráztak, nem szoktak ilyen későn enni, de boldog meglepődöttséggel nyugtáztak minden falatot, amit ő lenyelt. Hát ez igencsak jólesett! Azután jó volt a kényelmes kanapéra huppannia, beszélgettek, de anya látta, hogy fáradt, egyre laposabbakat pislogott, még hallotta, amint átment az ő szobájába, ami még most is úgy állt, ahogyan akkor, amikor még itthon lakott.

Anya megágyazott, s hozott neki törölközőt.

– Eredj kislányom, zuhanyozzál le, s menj, aludd ki magad.

Jó ötlet volt, már maga is alig várta, hogy ágyba kerüljön.

Amikor egyedül maradt a szobájában, akkorra kiment szeméből az álom s újra előtolakodtak a gondolatok, valahogy férjet kell keresnie. Megnyitotta a laptopját, rákeresett egy társkereső rovatra. Előbb csak olvasgatta, de mindinkább felfordult tőle a gyomra. Aztán mégis döntött, ő maga ad fel hirdetést, s aztán meglátja mi történik.

Regisztrált. Aztán morgolódott, micsoda hülye adatokat kérnek. Magasság, súly, hajszín, évek száma, csillagjegy... na ne, ha akarná, sem tudná, fotó... haha, még mit nem.. majd a pofámmal lesz tele a net... na azt

már nem... Írjon magáról... mi a csudát írjon magáról?... Nem akar ő semmit írni, kirakni a világhálóra, micsoda hülyeség... majd, ha valakivel meg akar ismerkedni, levelezhetnek, s akkor írhatnak magukról. Ááá... hülyeség ez az egész, úgy ahogy van. Törölt mindent, s elment aludni.

*

Másnap, egy másik határ menti kis városba kellett mennie a vámra. Ide ritkábban járt, csak a szlovének szoktak itt átjárni, az árut is itt kapták a közelben. Simán ment minden, csak két kamion volt, és teljesen problémamentes. Ez most olyan jól esett, s így még délelőtt elintézt mindent, egy órákor, már benn volt az irodában. Azonban Tamás, a főnök hazaküldte.

– Na, eredj szépen haza, ma már nincs rád szükség. Viszont holnap hosszú napod lesz!

Szarvasra kell utaznia, de most nem bánta. Azt gondolta, hogy meglepi a szüleit, elmegy ebédre, s ott tölti a délutánt, viszont este haza megy, mert hajnalban akar indulni, s nem szeretné zavarni őket.

Édesanyja éppen elkészült az ebéddel, amikor odaért.

– Jut nekem is? – kérdezte kedélyesen. Hogyne jutott volna, mivel anya két napra szokott főzni maguknak, mert másnaponként kijártak a kertbe, rendezték a konyhakertet, gyümölcsöst.

Egyébként nyugdíjasok már, kései gyerek ő, s csak szemlélteti, hogy milyen gyorsan öregszenek az utóbbi időben. A nyugdíjuk is kevés, de nem akarnak tőle pénzt

elfogadni, úgy kell mindig becsempésznie anya tárcájába, húsz-harminc ezret minden hónapban juttat nekik, ne kelljen nélkülözniük, hiszen csakis rá számíthatnak. Vidám hangulatban telt az ebéd, no meg a délután is, aztán estefelé hazament.

Másnap egész úton nem ment ki a fejéből... talán mégiscsak fel kellett volna adnia azt a nyavalyás hirdetést... hihhi... önreklám.... nagyon vicces.... hirdetem magam, hátha jól elkelek... micsoda baromság, ki volt az a hülye, aki ezt kitalálta?... Írjon magáról... ugyan mit írhatna magáról?

Nap mint nap rója a kilométereket... nincs ideje társkeresésre... a férjére sem lesz ideje, ha netán, valaha is férjhez menne... sőt, a gyerekeire sem!... Ezt írja meg? Haha, majd az ördög feleségül veszi, ugyan kinek is kellene egy ilyen nőszemély? Na, jöhet Vivaldi... most már eléggé felhúzta magát. Berakta a kazettát. Kikapcsolta a gondolatait, s belemerült a zenébe...

Tulajdonképpen csak egy frappáns mondat kellene... mi lehetne az? Vivaldi, Tavasz... Tavasz van, gyönyörű tavasz, remek az idő, friss, üde a fák a lomb... Jó lenne valakivel kószálni egy parkban, andalogni kézen fogva, szerelmesen. Tavasz az van, csak szerelem nincsen... Megvan! Tavasszal kell a szerelem! Ez az, ezt fogja írni... mi a csodát írhatna magáról. Ez jóóó lesz!... Tavasszal kell a szerelem! Csodás, csak nehogy elfelejtse, ha hazaér este, azonnal feladja... Egészen jókedvre derült. Aztán félre állt az útszélén, s felírta a mondatot, nehogy véletlenül elfelejtse, olyan jónak találta. Azután egész nap

csak arra várt, hogy hazaérjen és feliratkozzon a társkeresőbe.

Aztán napokig meg sem nyitotta. Mi van, ha senki sem kíváncsi rá? Miért is lenne, miért éppen ő érdekelne bárkit, amikor tengernyi nő szaladgál a világban. Hogy mekkora marha volt, amikor... gondolni sem akart rá. Van két diplomája, idegen nyelveket beszél, van jó munkahelye... azt hinné az ember, hogy egy okos nő... Okos?... Aki ekkora ostobaságokat csinál?

Kit érdekell!... Meg sem nyitja többé, legfeljebb vénlány marad és kész... nem ő lesz az első, s az utolsó sem. Na, azért egyszer csak bele kellene néznie... csak egyszer... de tényleg...

Megnyitotta. A szemét becsukta, s most, azt nem merete kinyitni. Ült a gép előtt csukott szemmel.

Aztán támadt egy ötlete. Felrakott egy CD-t, Vivaldi Négy évszakát. Tavasz! Na most lássuk...

Három levelet kapott. Olvasta az első, csak néhány másodpercig... kuka... jöhet a következő.

Kuka... az utolsó... kinyissa egyáltalán? Na, próba cseresznye... tavaszi gyümölcs... lássuk!

Csak ült a gép előtt, és bámulta a monitort... sokáig... Ha valaki látta, azt hihette volna, hogy több oldalnyi írást olvas. Pedig nem. Megvoltak adva az adatok, amiket ő is megadott, magasság: 180, súly: 78, hajszín: barna, éveinek száma: 32, a Magamról rovatban annyi állt csupán: Igen!

Ez nyilván válasz volt, arra az ő csodálatosan kiötlött mondatára. Most ezzel mit kezdjen? Túl sokra nem megy

vele. Igaz, ő maga sem árult el magáról többet. Hm, most mi legyen? Kuka? Vagy?...

Petra tovább rőtta a kilométereket, egyik nap Székesfehérvár, másik nap Budapest, harmadik nap Bicske... Útközben volt ideje gondolkodni.

Már három hete levelezett Erikkel. Sok mindent megtudtak egymásról. Erik informatikus volt, szintén vég nélküli munkaidővel. Egyszer javasolta, hogy küldjenek fotót egymásnak, és szeretne már személyesen is találkozni vele. Petra a találkával egyetértett, de fotót nem akart küldeni, azt mondta, majd meglátják egymást ha találkoznak, teljesen felesleges.

Azután igen-csak elgondolkodott, vajon helyesen tette-e? Mit gondol róla ez a fiú? Azt hiheti, hogy ő egy csúf boszorkány. Lehet, hogy most elüldözte? – Petra, te nem vagy normális – mondogatta magának...

Erik azonban nem tiltakozott. Kérte, hogy egyezzenek meg mikor és hol tudnának találkozni. Hm, gondolta Petra... biztosan valami csúf alak lehet. Szinte biztos volt benne, hogy ragaszkodni fog a fotóhoz... de nem, egy szóra ráállt... nem akar fotót küldeni magáról. Egek, hogy nézhet ki? Fél szeme van, vagy fél karja? Vagy, vagy, vagy egy Kvazimodo? Egyáltalán, hogy merjen elmenni arra a találkára. Mégis, mit írjon neki?...

Végül megírta, ő csakis hétvégén ér rá, a hétköznapjai kiszámíthatatlanok. Erik javaslatot tett, hogy találkozzanak vasárnap, egy presszóban.

Petrának viszont más ötlete támadt. Két hét múlva lesz egy jó hangverseny. Úgyis el szeretne menni, oda

fogja hívni a fiút. Ha Kvazimodo, úgysem mer eljönni. Örült neki, hogy milyen jól kieszelte. A hangverseny nagyon bensőséges lesz, egy patinás hotel kis hangversenytermében egy kamaraest. Műsoron van Vivaldi Négy évszaka is. Nagyszerű! Amint teheti megveszi a jegyeket. Azután megírja a fiúnak a találka helyszínét, idejét, vajon mit szól hozzá?

Másnap már jött is az e-mail. Erik örömmel fogadta a hírt, csak annyit írt, beszerzi a jegyeket, ha sikerül, utána megbeszélük, vajon hogyan is fogják felismerni egymást. Hm, ő is vesz jegyeket?... Nem is baj, lehet, hogy nem ülne mellé... biztosan valami szörnyeteg...

Amikor Erik megszerezte a jegyeket, akkor újra jelentkezett. Az volt a javaslata, írják meg egymásnak, hogyan lesznek öltözve, és legyen valami ismertetőjelük, hogy biztosan megtalálják egymást.

Petra sokat tépelődött, vajon mit vegyen fel, azt sem tudhatja milyen idő lesz, csalóka ez a május... Végül döntött, és írt: Bézs kiskosztüm, egy kitéző lesz rajta, ami a teliholdat ábrázolja és egy fekete madár repül benne.

Jött a válasz: Vadgalamb-szürke öltöny, piros rózsa a mellényzsebben. Találkozó a hotel aulájában, a recepció közelében...

*

Nos, elérkezett a nagy nap. Petra izgatottan készülődött. Na, most fog összeomlani a világ... talán jobban tenné, ha el sem menne. Hú, viszont a

hangversenyre igazán kíváncsi. Mindenképpen el kell mennie... Mi van, ha a fiú mégsem szalonképes?...

Remek ötlete támadt. Fehér nadrágot húzott, csinos fekete, fehér mintás felsőt hozzá... ez az... Eriknek nem kell őt felismernie. Majd ő előbb jól megnézi magának, s ha tetszik, akkor majd bemutatkozik neki... Ezt jól kitervelte... remek, remek!

Nagyon meg volt elégedve magával.

Gyülekeztek az emberek az aulában, ott állt Petra is, de nem ment ám a recepciónak a közelébe sem. Megállt egy távoli sarokban, s onnan figyelt. Lehet, hogy nem is jön el? Milyen jó, hogy ő is vett jegyet, különben a hangversenyre sem mehetne be. Sehol a vadgalamb-szürke öltöny... hát még a piros rózsza... Már tódul a tömeg felfelé a lépcsőn, hamarosan kezdődik a hangverseny is... hát ez nem jött el, konstatálta szomorúan Petra. Ez az én formám... Megindult ő is felfelé a lépcsőn. Megkereste a helyét és leült, s onnan figyelte továbbra is felbukkan-e a szürke öltöny valahol. De nem, sehol sem látta. Mindjárt kezdődik a hangverseny. Hát jól van, nem jött el, le van... és kész. Hát ez, nem tartott sokáig. Ennyi volt.

A zenekar még hangolt, de kisvártatva elkezdett játszani. Petra ezúttal sem tudott a zenére koncentrálni, csak nézelődött a félhomályban, egyre csak a szürke öltönyöst kereste. Ahogy így nézelődött, észrevett egy sötét öltönyös fiatalembert, néhány sorral előrébb, aki mellett üresen állt a szék. Ugyanúgy, mint mellette is. Szóval van más is ilyen szerencsétlen, aki egyedül jár

hangversenyre... ez kicsit megvigasztalta. A fiatalember gyakran forgolódott, úgy tűnt, hogy vár valakit, hát persze, hiszen üres mellette a szék... tehát ő mégsem egyedül lesz... pedig egészen jóképű. Dühös lett magára. Csak nem fogja ezt a fiatalembert bámulni egész idő alatt, tessék a zenére figyelni.

Szünetben, mivel a sor szélén ült, és közel az ajtóhoz, így az elsők között hagyta el a hangversenytermet. Gondolta, lemegy megnézi nem várja-e egy vadgalamb a recepciónál.

Buta ötlet volt, hogy is juthatott ilyesmi eszébe. Indult visszafelé. A közönség nagy része kiment a balkonokra, itt a folyosón alig maradt valaki. Csak az a sötét öltönyös fiatalember állt ott az ajtóval szemben. Petra vissza akart menni a helyére, de mielőtt belépett volna az ajtón, a fiatalember ott termett mellette, s szinte a fülébe súgta:

– Tavasszal kell a szerelem! – Megdöbbent, egy pillanatra megállt benne az ütő, aztán szembe fordult vele. Tiszta, mosolygós szemek néztek rá várakozón.

– Igen! – suttogta Petra.

Miután túl voltak az első döbbeneten, végig néztek a másikon, majd cinkosan egymásra nevettek.

Akkor Petra a fiú felé nyújtotta a kezét, az kezét fogott vele és bemutatkozott:

– Bánkúti Erik.

– Csanádi Petra – szólt a lány is halkan, s egy ideig még nézték egymást, úgy, kézen fogva. – Honnan tudtad? – kérdezte Petra csodálkozva.

– Nem tudtam... csak szerettem volna, ha te vagy az,
s így megkockáztattam, hogy esetleg felpofozol –
mondta Erik már magabiztosan. Összemosolyogtak.
Aztán bementek, s helyet foglaltak, most már egymás
mellett.

Áhítattal hallgatták a zenét. Petra még soha nem
hallotta ilyen csodálatosan szépnek Vivaldi Tavaszát.

Muffin

Egész éjjel havazott. A szél is süvített, csak reggelre csendesedett el. Nem lehet ilyen üvöltő szelektől aludni, legalábbis, Malvinnak nem ment. Sokáig forgolódott ágyában, mire végre elnyomta az álom.

Amikor felébredt, azonnal az ablakhoz sietett, hogy lássa, vajon havazik-e még. Jó nagy hó esett éjjel, mindenféle havat lapátoló embereket látott, de még mindig sűrűn hullott a hó. Elbambulva nézte a nagy fehérséget, a szűzi tiszta havat, egészen megfélekezve magáról és minden másról is. Nézte, csak nézte, mintha magába akarná szívni ezt a végtelen fehérséget, mintha magával akarná vinni egy messzi útra, mert ki tudja, megéri-e a következő telet, s a lelke mélyén vitte, vitte volna magával ezt a patyolat-tisztaságot.

Miután elfordult az ablaktól, csak akkor pillantott az órára, s megütközve látta, milyen késő van már. Nem is értette hogyan fordult elő vele, hogy így elaludt, hiszen már fél tíz volt.

– Muffin, hol vagy kicsikém, hogy nem ébresztettél ma? Muffin, hallod?

Vidám csaholás hallatszott a kis kosárka felől, az előszobából, majd hamarosan oda is gurult a kis hófehér, göndör szőrű gombolyag Malvin lába alá. Hamarjában

felkapta, simogatta és hosszasan gügyögött hozzá, majd csoszogva indult a konyha felé.

– Gyere kiskutyám, kapsz reggelit! Elaludtunk... láttál már ilyet? Hogyan történhetett ez meg velünk? No gyere, egyél szépen.

Mindig a kutya volt az első. Bántotta, hogy így elaludt, biztosan halálra éhezett ez az ártatlan kis jószág. Miközben Muffin jóízűen falatozott, ő bement a szobába, kinyitotta az ablakot, hogy jól kiszellőztessen, majd beágyazott. Télen a nappaliban szokott aludni, hogy ne kelljen fűtenie minden helyiséget. A nappalit fűtötte, meg a konyhát, nyitva hagyta az ajtókat, s így az előszoba meg a fürdőszoba is meleg volt. A hálóra meg rácsukta az ajtót, meg a harmadik szobára is, ami a Papa irodája volt itthon. Amikor már nem kell fűteni, jó az idő, akkor elüldögél néha abban a szobában és emlékezik. Most meg a konyha felé vette az irányt, feltette a vizet a teának, majd megkent egy szelet kenyeret vajjal.

Egykedvűen rágcsálta a vajas kenyeret, majd ivott egy-egy kortyot a teából. Mivel éppen szemben ült az ablakkal, így hát bámult ki a hóesésbe, s a gondolatai is szállingózni kezdtek, akár a hópihéek a szürke égből.

Legelőször a Papára gondolt. Ki másra is gondolhatott, hiszen csak ketten voltak egymásnak. Nézte, ahogy egyre sűrűbben hullott a hó, egy-egy hópihe megült az ablaküvegen, s kedvet kapott maga is szállni, szállni együtt velük.

A Papa biztosan nagyon várja már, gondolta, és úgy vágyott rá, hogy szárnyra keljen ebben a végtelen fehérségben, ebben a patyolat tisztaságban.

Hosszú ideje van már egyedül. Tizenkét éve hagyta magára a Papa. Tizenkét éve él egyedül, illetve Muffinnal, mert akkor szerezte ezt a kiskutyát, hogy megossa a magányát valakivel, mert egyedül nem bírta volna elviselni a Papa hiányát... nem bírta volna.

Most ketten vannak Muffinnal. Legalább van kiről gondoskodnia, nincs egészen egyedül... Bár, ha megvallja őszintén, olykor már ez a pici kutyus is a terhére van. Fogy, egyre fogy az ereje... önmagának is terhére van, hiszen már nyolcvannégy éves. Belefáradt, nagyon belefáradt ebbe a nyomorúságos valamibe, amit életnek neveznek.

Senkije nincsen. Nem is tudja, hogy volt a Papának lelke ahhoz, hogy itt hagyja őt? Vitte volna magával, de itt hagyta magára, ebben a kietlen világban.

Valahogy a gyermekáldás elkerülte őket. Pedig nagyon várták, nagyon szerettek volna gyereket, de hiába volt minden igyekezetük... Pedig hajh, de szerették egymást... Volt rá ötven évük, hogy szeressék egymást. Ki is használták minden percét az együtt töltött időnek.

Sokat dolgoztak mindketten. A Papa építkezéseken dolgozott. Volt, hogy negyven, ötven ember dolgozott a keze alatt. Ő viszont boltban volt pénztáros, maszeknál, meg multinál is, kipróbált mindent, dolgozott reggeltől estig, akár csak a Papa, de úgy intézték, hogy a hétvégét együtt tölthessék. Olyankor elmentek valahová egy kirándulásra, vagy színházba, moziba.

A szabadság az oly kevés volt, főleg a Papának nyáron, de egy hetet mindig kiharcolt magának, hogy

leugorjanak a Balatonra, sőt, egyszer nyaraltak az Adriaparton is, még hozzá egy szigeten. Jaj, hogy is hívták, sosem tudta kimondani a nevét... ja igen, Krk szigeten, amit ő mindig Krik-nek ejtett. Nem is érti, hogyan lehet kimondani magánhangzó nélkül, a Papa olyankor azt mondogatta: hát, ezek a horvátok sem komplettek!

Mennyit nevettek rajta, majd beletört a nyelvük a kimondhatatlanba... de csodaszép volt a sziget, meg a tenger... a végtelen kékség. Lenyűgöző volt, sosem felejtí, pedig igazán régen volt már, talán harminc, vagy negyven évvel ezelőtt.

Mára már senkije sem maradt. Az ő generációja mind eltávozott, nincs rokonsága, nincsen senkije. Ja igen, Stefi a szomszédból. Itt lakik ő is a lányával az emeleten, ott a legutolsó lakásban.

Négy lakás van az emeleten. Stefiék mellett egy fiatal házaspár lakik, néhány hónapos kisfiával. Aranyosak, segítőkészek, mindig kiveszik a szatyrot a kezéből, ha összefutnak a lépcsőházban, Rebeka is, meg Laci is, nagyon rendes fiatal emberek.

Itt a mellette lévő lakásban egy lány lakik, egyedül. De ez különös teremtség, éjszaka nagy a jövés-menés nála. Még sohasem nézte, de talán a vörös lámpa is ég az ablakában. Napközben meg nem is látni, bizonyára olyankor alszik. Ha néha összefutnak a folyosón, akkor sem köszön, nem veszi magának a fáradságot. Akkor ő miért tegye?

Stefi lánya egész nap dolgozik, ő is mindig egyedül van. Főz magának, meg a lányának is, megeszi, amikor

hazaér, de alig van itthon. Stefi óvónő volt. Kicsi a nyugdíja. Tán neki magának sem volna elég. Szegény lányának van tán három munkahelye, hogy meg tudjanak élni. Agyondolgozza magát az a szegény lány, nincs ideje élni sem.

Ők ketten Stefivel jól elvannak. Ő az egyedüli, akivel beszélgethet, aki megérti őt és olykor segít is, ha szüksége van rá. Nem fiatal már ő sem, túl van a hetvenen... talán hetvenkettő?... Neki adott lakáskulcsot, ha netán kedve szottyanna átballagni a túlvilágra, akkor legalább Muffint vegye pártfogásba. Semmi más nem érdekelte már, semmi más... de ez az ártatlan kis élet, ne maradjon magára. Mi is lesz vele, ha ő már nem lesz?...

Miután befejezte a reggelit, elmosta azt az egy csészét, tányért nem is vett elő magának, minek, rátette egy papírszalvétára azt az egy szelet kenyeret, így spórol a mosogatáson.

Lassan csoszogva bement a szobába, papírt, tollat keresett és összeírta, mi mindenre lesz szüksége. Bár minden nap le ment Muffinnal sétálni, de boltba már nem szeretett menni, úgy nézte, hogy hetente csak kétszer vásárol, megveszi a szükséges dolgokat, és nincs rá gondja minden nap. Az ebédet azt megrendelte, hozzák minden nap dél és egy óra között. Nem főz, belefáradt abba is... mindenbe belefáradt már... az is nehezebbre esik, hogy este le kell feküdnie, aztán reggel meg felkelni, beágyazni... nem ér az ő élete egy fabatkát sem, miért is nem szólítja már magához az Úr?

Nem hagyta nyugodni most, az a tengerparti nyaralás. Gyorsan átment a hálósobába, ott őrizgette a fényképalbumokat. Kikereste hamar azt az évet, amikor az Adrián nyaraltak, majd leült a hintaszékbe és lapozgatni kezdte. Sóhajtozott nagyokat, *voltunk mi ennyire fiatalok is? Ó Istenem, de szép is volt.* Azután megnézte az évszámot: 1972. A Papa életerős, izmos fiatalember, ő maga karcsú, fiatal... ez tényleg ő lenne? Milyen fiatalok voltak, szépek... Mit tesz az Idő az emberrel?

Letette az albumot a kis asztalkára, le kell vinnie Muffint sétálni, meg bevásárol, s azután majd nézegeti még, hiszen van rá ideje, előtte az egész nap.

Muffinra kis kabátkát adott, ő maga varrta, hogy ne fázzon meg szegényke ilyen fagyos, szeles időben. Pórázt kötött a nyakára, majd magához vette a botot. Arra is szüksége van, különösen a lépcsőn. Bár liftezni szokott Muffinnal, felveszi a kezébe, és az hozzábújik, szinte remeg, most is érzi... Amikor leérnek a földszintre, no ott van még hét kellemetlen lépcsőfok, azokon kell magát leóvataskodnia. Főleg ilyenkor veszélyes, amikor behozzák a lábak a havat... még csak az kellene, hogy megcsússzon, s leessen a lépcsőn... elmormolt egy imát, és bízott az Úrban.

Hanem Muffinnal meggyűlt a baja. Megjijedt a hótól, nem volt hajlandó egy lépést sem tenni, úgy reszketett, mint a kocsonya. Könyörgött neki, hogy csak pár lépés, legalább a kis boltig menjenek el, hogy megvegye, amire szüksége van, de csak nyüzgített, és egy lépést tenni sem volt hajlandó.

Végül begurult ő maga is és visszavitte a lakásba. Haragudott rá, most tényleg haragudott rá... törte a fejét, egyre azon törte, hogy még nem láthatott havat soha? Tényleg nem esett hó már tizenkét éve? Nem tudott visszaemlékezni rá, de most felbőszítette ez a kutya... mi mindent megtesz ő érte, csak legalább a kis boltig lett volna hajlandó... de nem, csak azért sem... hát, levette nyakáról a pórázt belökte a lakásba és rázárta az ajtót. Hallotta, amint nyüszíteni kezd, de most nem törődött vele, úgy kell neki.

Élvezte a csípős hideget, a gyönyörű fehérséget, amíg elcsoszogott a boltig. Bevásárolt, s már indult is vissza. Néha meg-meg állt, nézte a havazást, élvezte ahogy az arcára hullnak a pihekönnyű pelyhek... talán gyerekkorában élvezte így utoljára, akkor nagy élmény volt... s most megint... olyan nagy élmény volt megint, hogy megülnek az arcán a hópihék... lágy volt, simogató, ahogy olvadni kezdett, még jobban feltartotta az arcát, hadd hulljon, lepje el ez a könnyű hófehér csoda... meg is állt egy pillanatra, hogy még magasabbra emelje az arcát, s akkor hirtelen csodát látott... ott a sűrű hóhullásban, ott a magasban a Papa mosolygott rá... ott látta lebegni őt. – Papa! – motyogott maga elé, majd meglódult, sietett volna felé, de ott volt két lépcsőfok, s erről megfeledkezett egy pillanatra, belebotlott majd teljes hosszában hanyatt esett... estében is a Papát látta, mosolygott rá... aztán hirtelen sötét lett.

Muffin hiába várta haza gazdasszonyát, nem jött. Egy ideig türelmesen feküdt a kosarában, talán kicsit szunyókált is, de később egyre türelmetlenebb lett. Rohangált a lakásban le-fel, a nappali és a konyha között, nem találta helyét. Szófogadatlan volt, megharagudott rá a Gazdi, de olyan hatalmas volt az a fehérség, és olyan hideg... félt tőle, és most ez a büntetése... hol lehet most Gazdi, olyan jó lenne, ha itt lenne, és kiengesztelhetné.

Azután, amikor csöngettek az ajtón, futott a kosarába, ott összehúzta magát és hallgatott. Gazdi nem szokott csöngetni, ő csak ki szokta nyitni az ajtót, ha csöngetnek... ha a postás levelet hoz, vagy ha az ebédet hozzák... Igen, kordult egyet a gyomra, ilyenkor szoktak ebédelni, ő is kap mindig Gazdi ebédjéből. Semmit sem tehetett, csak lapult a kosárban, így hamarosan elhallgatott a csengőhang.

Sötétedéskor már nagyon nyugtalan volt Muffin. Eszeveszetten szaladgált és csaholt egyre türelmetlenebbül. Ilyen még nem fordult elő sohasem, hogy Gazdi nem jött haza, nagyon megbántotta... ő a hibás mindenért, hogyan tehetné jóvá?... Mit tegyen, hogy kinyíljon az ajtó, és belépjen rajta Gazdi?

Fél kilenc felé járt az idő, amikor már a szomszédok is felfigyeltek Muffinra. Arra, hogy iszonyúan vonít és kaparja az ajtót. Laci vitte be a fürdővizet a gyerekszobába, Rebeka a babát vetkőztette.

– Vajon mi lelhetette Malvin néni kutyáját, még sohasem hallottam így viselkedni – kérdezte Rebeka a férjét.

– Én sem értem, mindjárt megyek és becsöngetek, megkérdezem Malvin nénit. A kicsi sem fog tudni elaludni tőle, amilyen pici az a kutya, olyan nagy lármát csap.

– Sosem szokott, csak nincs valami baj Malvin nénivel?

– Megnézem, jó? Boldogulsz egyedül, drágám?

– Hát persze, menj csak!

Laci hiába csöngetett, nem nyitott ajtót senki. Ám a fiatalember felfigyelt a kutya viselkedésének változására. Nem vonított, nem nyüsztetett, az ajtót sem kaparta, hanem ugatott... mintha mesélne, vagy segítséget kérne.

– Valami baj van Malvin nénivel? Muffin hallod, mondd, mi a baj?

A kutya csaholt, ugatott rendületlenül. Laci érezte és azt értette ki az egészből, hogy nagy baj van.

– Muffin, figyelj, megpróbálok segítséget kérni... hallod, mindjárt jövök! – Hazarohant, szólt a feleségének, hogy nagy baj lehet Malvin nénivel, megkérdezi Stefi nénit, hátha ő tud valamit segíteni. Azután becsöngetett Stefi nénihez, s amint ajtót nyitott, azonnal elhadarta félelmeit, hogy valami történhetett Malvin nénivel.

– Még délután bekapcsoltam a tévét, nem hallottam semmit... Csak nem esett baja, jaj nekem... Tudja mit, nekem van kulcsom Malvin lakásához, ha nem nyit ajtót, akkor be tudunk menni, hogy lássuk mi a baj... hozom a kulcsot.

Amikor már ott álltak az ajtó előtt, Stefi néni a zárba akarta illeszteni a kulcsot, Laci rászólt. – Várjon, becsöngetünk, figyelje a kutya reakcióját!

És valóban, Muffin felhagyott a vonítással és ismét ugatni kezdett.

– Látja, ezt csinálta az előbb is... nem vonít, ugat, mintha mondani akarna valamit... Most már zárja ki az ajtót, mindjárt többet fogunk tudni, esetleg hívhatunk segítséget, ha kell.

Benn a lakásban érte őket a nagyobb meglepetés, ugyanis Malvin nem volt sehol.

– Ez nem lehet, Malvin sohasem hagyta magára Muffint, minden nap levitte sétálni, s közben be is vásárolt. Nem ment ő egyedül sehová, mi történhetett? Hozzám is csak átugrott néha, hogy hozzak neki kenyeret, vagy éppen gyümölcsöt, de öt percnél tovább nem hagyta magára Muffint. Nem értem, hol lehet, történhetett vele valami?

– Attól tartok, hogy igen – mondta Laci. Már délután is feltűnt, hogy sokat ugat a kutya, nem tudhattam miért. Lehet, hogy nélküle ment Malvin néni a boltba, és tényleg történt vele valami? Tudja mit, Stefi néni, maradjon itt a kutyával, adjon neki valamit enni, én meg felhívom a rendőrséget, hátha ők tudnak valamit. Azután visszajövök, jó lesz?

– Menj csak, köszönöm, hogy segítesz... Ó jó Uram, mi történhetett vele?...

A kérdés költői volt, és az is maradt. Beletelt közel egy órába, mire Laci megtudta a rendőrségtől, hogy a mentősök jelezték még a délelőtt folyamán, amikor egy nénit bezállítottak a balesetire, súlyos sérülésekkel, akinél nem találtak semmilyen személyi okmányt, nem tudták beazonosítani. Talán ő lehet az, akit keresnek. A Madarász utcai sétányon esett el, s azóta sem tért magához. Ekkor Lacinak már világos volt, hogy csak Malvin néniről lehet szó, hiszen itt volt a baleset a sétányon, néhány háznyira a lakásától.

– Hát ő nem fog hazajönni, ma biztosan nem, – mondta Laci a feleségének – elaludt a pici? – kérdezte.

– Igen, jóllakott és már mélyen alszik. Menjünk át, beszéljünk Stefi nénivel.

Arra a következtetésre jutottak, hogy be kell menniük a kórházba, meglátogatni Malvin nénit, méghozzá azonnal. Stefi néni próbálta megtalálni Malvin igazolványát, azonban nem járt sikerrel, nem tudta hol keresse és ideges is volt. Még megpróbált Muffin lelkére beszélni, hogy aludjon nyugodtan, igyekeznek megtudni valamit a Gazdiról. Időközben Rebeka felfedezte az asztalon a fotóalbumot. Belelapozott.

– Te jó ég! Laci, gyere nézd, milyen szép volt Malvin néni fiatalon, no meg a férje is milyen jóképű! Istenem, mit tesz az Idő az emberrel.

– Én is nézegettem az előbb, – szolt Stefi néni, miközben a kutyát vigasztalta – tényleg nagyon szép pár voltak... az Idő meg teszi a dolgát...

Rebeka otthon maradt a babával, Stefi néni és Laci vállalkozott a nagy tortúrára, hogy a végére járjanak a dolognak.

Éppen Malvin ajtaját zárta Stefi néni, amire Muffin azonnal vonítani kezdett. Szinte abban a pillanatban nyílt a szomszéd ajtaja, s megjelent a lány, majd vadul rátámadt a Malvin néni ajtajában álldogáló kis csapatra.

– Hallgattassák már el azt a dögöt, mert feljelentem az öreglányt!

– Neked is jó estét! – szólalt meg Laci elsőknek, némi gúnyos éllel a hangjában – Ugyan mi bajod az „öreglánnyal”?

– Elegem van belőle, nem is tudom, minek él még egy ilyen vén banya?...

– Malvin néni a légynek sem ártott soha, hogy lehetsz ennyire utálatos? – vágott vissza Rebeka.

– Ugyan hagyj drágám, úgyis kijön a rendőrség, majd szólok, hogy nézzenek már be ide a szomszédba is, ott inkább van keresnivalójuk, mint Malvin néninél.

Erre a lány elküldte őket valahová, ami nem nyomdaképes, becsapta az ajtót, de kihallatszott, amint az égieket és szomszédai felmenőit emlegeti dühében és átkot szór rájuk.

Időbe telt, amíg Laci és Stefi néni az ismeretlen balesetes nyomára bukkant, mert az idős néni az esti órákban elhalálozott. Már csak a holttestet tudták beazonosítani. Annyi állt csupán a jelentésben, hogy az ismeretlen, idős nő elesett a járdán, súlyos combnyaktörést, csigolya-törést állapítottak meg nála és valószínűnek tartják, hogy a koponyát is igen erős ütés

érte. Eszméletlen állapotban hozták be a kórházba, és nem tért magához, az esti órákban elhunyt.

Azután a folyosón egy fiatal nővérke kiáltott utánuk – Önök az ismeretlen néni rokonai? –

– A szomszédai vagyunk, – szolt Stefi néni – nem volt neki rajtunk kívül senkije.

– Sajnálom. Csak szeretném elmondani, hogy bementem hozzá este, nyolc után. Eszméletlen volt, csak néztem, valamit szoltam is hozzá, de semmire sem reagált. Már éppen menni készültem, amikor megmozdult az ajka. Szólongattam újra, majd hallgatóztam, mert úgy éreztem, mondani akar valamit. Nem értettem tisztán, de mintha olyasmit mondott volna – Bocsáss meg muffin! – Csak ennyit mondott, legalábbis én így értettem, azután meghalt... a szemem előtt halt meg... fogtam a kezét... Csak ezt szerettem volna elmondani.

– Azt mondja, nyolc után?... Muffin, a kutyája, éppen úgy fél kilenc tájban kezdett vonítani. Arra figyeltünk fel a feleségemmel. Akkor kezdtünk Malvin néni után kutatni.

– Istenem, a kutya, Muffin tudta, megérezte... – szolt Stefi néni a könnyeivel küszködve. – Gondoskodni fogok Muffinról. Nyugodj békében, Malvin!

A havazás nem szűnt, inkább egyre erőteljesebbé vált. Amíg a kocsihoz értek, teljesen belepték őket a frissen hulló hópihék. A város kihalt volt és néma, mindent betakart a puha, szűztiszta hó.

Vaksors

Amikor reggel benyitott a tanáriba, legalább négy-öt kollegina fordult felé, s szinte egyszerre kérdezték:

– Hallottad?

– Mit? – kérdezett vissza, ahogy meglátta a rémült arcokat – Mi történt? Mondjátok már!

– Dehogyan hallotta, tudjátok, hogy mindig Regina az utolsó, akihez eljutnak a pletykák...

– Ez nem pletyka, ez az élet drágám!

– Vagy inkább a halál... – nyugtázta a másik, s a naplóval a kezében máris kifordult az ajtón.

– Megtudhatom végre mi történt?

– A Terka öngyilkos lett... tudod, a Bazsa Terka...

– Tény, hogy meghalt, azt nem tudni, hogy öngyilkosság lett volna, talán inkább baleset...

– Hogyisne, amikor előző nap agyba-főbe verte az az idióta Gyurka.

– Mi történt vele, mondjátok már!

– Fönn a hegyen, Büdösfürdőn, ott találták holtan a mofettában*.

Reginának zúgott a feje. Gyorsan felkapta a naplót, s indult az osztályába. Tudta, mindenki tudta, hogy Gyurka

* a mofetta vulkáni utótevékenységhez kötődő, főleg szén-dioxidból álló gázfeltörés, szárazfürdőnek is nevezik

veri Terkát. Alig huszonkét éves volt, nem hagyta volna árván, szándékosan biztosan nem, a két éves kicsi fiát... Nem, az nem lehet, baleset lehetett, csakis baleset...

A gyerekek is ezzel fogadták az osztályban, estére már másról sem beszéltek a faluban, mint, hogy Gyurka gorombasága öngyilkosságba kergette Terkát.

Regina szerette a hegyet. Ott vonult el a falu felett. Minden nap felment, ha tehetett. Csak ott tudott kikapcsolódni, pihenni, csak a hegy nyugtatta meg mindig a lelkét bármi gondja, bánata volt. Amikor főiskolára járt, nem érezte jól magát a nagyvárosban. Alig várta, hogy hazajöhessen, minden vágya az volt, hogy itt taníthasson a szülőfalujában. Hívták haza, várták a hegyek.

A hegy tele volt élettél, fenyőfával, mókussal, fenyvescinegével... állandóan ott pittyegtek a fülébe az apró madarak, akár milyen bánata volt, ők megvigasztalták. Alig várta a délutánt, hogy felmehessen a hegyre. Nem tudta feldolgozni azt, ami Terkával történt.

*

Már fent baktatott a hegyen, a levegő tele volt a fenyők illatával, üdvözölte őt és körülölelte a már ismert erdei zsongás, ami nélkül nem tudott élni. Itt érezte magát igazán otthon, itt tudott megnyugodni a lelke.

Itt ismerte meg Ivánt is. Két évvel ezelőtt. Éppen ezen az erdei úton jött szembe vele Budösfürdő felől. Itt köszönnek egymásnak az emberek, az ismeretlenek is,

ha szembejön, hát ő is ráköszönt Ivánra, és visszaköszönt... aztán valahogy szóba elegyedtek egymással.

Egy tisztásra ért. Ide vezette akkor Ivánt, innen gyönyörködtek a napnyugtában. Innen gyönyörű a kilátás, mintha a hegyek a hátuk mögé szöktek volna és teljesen nyílt teret biztosítottak, hogy az alkony minden lépésében gyönyörködhessenek. Most is itt van a farönk, itt ültek akkor ketten. Ezúttal is kényelmesen elhelyezkedett és újra élte azokat a feledhetetlen pillanatokat, csak ezúttal egyedül.

Iván roppant jóképű fiú. Előkelő családból származik, s ő maga is tehetséges fiatalember, jogász végzettséggel egy minisztérium osztályvezetője. Még a neve is olyan előkelő hangzású: Dr. Kalgary Iván.

Akkor kicsit megjegedt tőle, mert olyan vágyakozva nézte őt, olyan szerelmesen. Azt állította, hogy szerelem volt első látásra. Nála talán igen, de ő idegenkedett tőle. Mert túlságosan jóképű volt, egy menő nagyvárosi srác, akire bizonyára buknak a nők. Ő meg csak egy szerény falusi lány, aki még csak nem is járt sohasem Budapesten, hol van ő ehhez a fiúhoz képest. Nem, nem, ebből úgyszem lehet tartós kapcsolat... akkor minek fájdtaná a szívét... annak semmi értelme, a cipész maradjon meg a kaptafánál, mondaná apa.

Akkor csak éppen megállt Iván Büdösfüdüdön, gondolta két nap alatt körbenéz, azután megy tovább. Aztán meg csak halogatta az indulást, itt maradt egy egész héten át. Minden nap járták az erdőt, rengeteget beszélgettek, s ahogy egyre jobban megismerte, már nem félt tőle. Talán

Ő is beleszeretett, csak nem vallotta be még önmagának sem. Csak miután hazautazott, akkor döbbsent rá, mekkora úrt hagyott benne maga után.

Leveleztek. Felvitte a hegyre a laptopját és ott a farönkön ülve írta Ivánnak hosszú leveleit.

Ő gyakran telefonált is. Persze, megengedhette magának, hiszen jól keresett, nem úgy mint ő, a szegény falusi tanítónő.

A következő nyáron újra eljött. Akkor már benn a városban, Csíkszeredán szállt meg, s érte jött minden nap. Bejárták egész Erdélyt, minden nevezetességét megnézték, meg a nagyvárosait is. Két hét együtt. Mesés volt.

Ginának szólította. Soha senki nem becézte őt, mindenkinek Regina volt. Anya szólította néha Reginek, mint kicsi korában, de már az is ritkán fordult elő. Csak Iván szólította Ginának. Akkor már ő is fülig szerelmes volt a fiúba, de amikor megkérte a kezét, megijedt. Gondolkodási időt kért.

Persze, Iván azt szerette volna, ha vele megy Pestre, hogy majd ott élnek, ott is kaphat tanítói állást minden bizyonnyal. Neki már lakása is volt, háromszobás budai lakása.

Mi lesz az ő álmaival, mi lesz az ő hegyeivel? Hogyan tud ő hegyek nélkül élni, abban a zsúfolt nagyvárosban, amit csak hírből ismert, de idegenkedett tőle. Sorjáztak benne a kérdések, de a választ ő maga sem tudta.

Azt sem tudta, megbízhat-e Ivánban. Mert mi van, ha ez csak egy fellángolás nála, ami majd gyorsan elillan.

Nem bízott a férfiakban, különösen főiskolás kora óta. Korábban nem volt fiúja, mert csak a tanulás volt számára, szerette volna elérni nagy álmát, hogy tanítónő legyen, a saját falujában. A főiskolán is távol tartotta magát a fiúktól, pedig sok udvarlója akadt, de ügyesen lerázta őket. Volt egy fiú, aki tetszett neki, de az észre sem vette őt. Aztán egyszer mégis, és engedett a csábításnak. Talán két hónapig jártak együtt, amikor kiderült számára, hogy a fiú csak fogadásból csábította el őt. Ezután többé nem érdekelték a fiúk, újra a tanulásba temetkezett.

Amikor lejárt a gondolkodási idő, nemet mondott Ivánnak. Majdnem elsírta magát, de nem tehetett mást. Iván is nagyon összetörtnek látszott, hazautazott, de nem adta fel. Folytatták a levelezést, és még gyakrabban hívta telefonon.

Minden nap felment a hegyre, vitte magával a telefont, soha sem tudta, mikor hívja őt Iván. Aztán, amikor megcsörrent, majd meghallotta Iván bűgő hangját – Gina, szerelmem hogy vagy? – máris elolvadt, és bánta, már nagyon bánta, hogy nem mondott igent a fiúnak.

Aztán, amikor a rózsák levetették utolsó lenge szziromruhájukat, s teljesen pőrén mutogatták bájaikat, már nem járt fel a hegyre. Erős, hideg szél fújt, korán havat hozott és be kellett érnie a piciny szobácskával, amit apa a kamrából alakított át neki a nyáron, amikor Öcsi fellázadt és elűzte őt az egykori közös gyerekszobából.

Korábban hármuké volt a szoba, jó nagy szoba volt, aztán a húga tizennyolc évesen férjhez ment és ketten

maradtak Öcsivel. Igaza volt az öccsének, mikor legyen neki saját szobája, ha még tizenhat évesen sem lehet? Átadta neki a nagyszobát, és ő átköltözött az egykori kamra helyére. Kamrának nem volt kicsi, inkább túl nagy is volt, de szobának igencsak picinyke, és az ablak is igen aprócska rajta. Hát persze, hogy már neki is férjhez kellett volna mennie, igaza van Öcsinek, vénlány maradt, s most egy kamrában kell meghúznia magát. Szegény anya meg mehet ki a leghidegebb télben is a fagyos udvaron keresztül a kamrába, mert a padlásfeljáróból rekesztett le apa két négyzetméternyi, hogy legyen éléskamrájuk is.

Bánta, nagyon bánta már, hogy nem mondott igent Ivánnak. Most ott lehetne vele Budapesten, a háromszobás budai lakásban. Igaza volt a fiúnak, ott vannak a budai hegyek, oda ki lehet menni gyakran, miért is volt olyan balga.

Aztán, amikor egy alkalommal azt javasolta Iván, hogy tanév végén menjen fel majd Pestre, töltsen ott a nyarat és megbarátkozhat a nagyvárossal, hátha mégis bejön neki, akkor nagyon jó ötletnek találta. Készült is rá. Gyűjtögette a pénzét. Sokszor maga is csodálkozott azon, hogy milyen agyafúrt machinációkkal igyekszik pénzt megtakarítani. Nagyon készült az utazásra, és hitte, hogy Iván mellett megbarátkozik a nagyvárossal és nem jön haza többé. Visszakaphatja anya a kamráját, Öcsi meg legyen boldog a nagyszobában, már nem kell osztzkodnia vele.

Most már közel van a tanév vége. Elbúcsúzik a negyedikeseitől, s remélhetőleg szeptembertől egy pesti

iskolában kezdhet tanítani. Eldöntötte, elmegy Pestre és igent mond Ivánnak. Szereti őt, és most már hisz benne, hogy Iván viszontszereti.

„A hit a tisztánlátás egyre táguló tava, amelyet a tudatunk határán túli források táplálnak” – olvasta egyszer valahol, és most már tudta, hogy így van.

Csak azt nem tudta, hogy a mindig tisztánlátásra, józanságra törekvő elme idővel beszűkül, kiszikkad. Vakon hitt abban, hogy megtalálta a boldogságát.

*

A tanévzáró után Regina csomagolni kezdett. Apa hallgatott, anya viszont eszelősen támadta.

– Szájára vesz a falu, te lány! Hogy tudsz csak úgy oda kötözni, ahó a pesti legínyhő? Azé' okosabbnak, megfontotabbnak gondótalak.

– Nem hozzá költözöm Anya, hanem albérletbe, bár az is elképzelhető, hogy hamarosan igent fogok mondani neki.

– Én mondom neked, hogy a szájára vesz a falu... Itt nem divat ám olyasmi, mint azon a hirös Pestön.

– Anya, senki sem tudja hová megyek, hacsak tőled nem...

– Tőlem ugyan nem... de, hogy az utcára se merök kimönni, az biztos...

– És miért nem?

–Szégyönömbbe...

– Hát erről van szó, Anya? Miattam ne szégyeld magad. Az én életem, úgy élem, ahogy nekem tetszik...

Különben is, elegendem van ezekből a falusi előítéletekből. Füttyölök mindenkire, csak hadd beszéljenek, amit akarnak. Ha másért nem, hát már ezért elmegyek!

Apa hallgatott, de Regina látta, hogy ő is haragszik rá, talán azért is nem szól hozzá egyetlen szót sem. Csak Öcsi ujjongott.

– Csakhogy megjött az eszed, Nővérekém! Ideje volt, végső ideje.

Így történt, hogy csak az öccse kísérte ki a vasútállomásra, csak az öccse búcsúzott el tőle. Integetett hosszan a vonat után.

Hajnalban futott be a vonat Budapestre. Iván várta az állomáson. A sok megpróbáltatás után, oly jól esett neki, amikor meglátta Ivánt a tömegben. Valahogy kimagaslott, azonnal szembetűnt érett búzakalász színű haja, meg világos vajsínű öltönye. Integetett neki, és Iván futott felé, majd megölelte, megcsókolta, újra azt érezte, hogy végre révbe ért.

Miután leparkolt, kikászálódtak a kocsiából, Iván vitte a nagy bőröndöt, Regina a kis utazótáskát, s amikor látta Ivánt megállni egy gyönyörű, többemeletes, szinte új épület kapujában, azonnal felébredt benne a gyanú. Megszólalni sem mert, csak ment a fiú után, de belülről mardosta valami, majd arra gondolt, hogy most kellene megfutamodnia, most, amíg nem késő.

Az első emeleten kinyitott egy ajtót Iván, s ő mint egy alvajáró lépkedett utána. A pompa, ami eléje tárult számára idegen volt. Csak állt ott a nyitott ajtóban, sem

megszólalni, sem lépni nem tudott, csak a gondolatai cikáztak össze-vissza, s nem tudta mit kellene tennie.

Iván kivette a lány kezéből a táskát, a bőrönd mellé tette, s átkarolva őt bevezette a lakásba.

– Valami baj van? – kérdezte, megemelve kicsit az állát

– Fáradtnak látszol, talán nem tudtál aludni a vonaton?

– Neeem... le sem hunytam a szemem...

– Tudod mit, most készítek reggelit, azután be kell mennem dolgozni, te viszont pihenhetsz, kialudhatod magad. Dél után jövök, s akkor elmegyünk ebédelni valahová, jó lesz?

– Hát persze! – mosolyodott el a lány – De ugye elviszel az albérletembe?

– Ó, hát persze! – majd felvette a bőröndöt és a táskát, s benyitott egy ajtón – Gyere, mire vársz, ez a te szobád! Hogy tetszik? Most rendeztem be neked, eddig ugyanis üresen állt.

Regina szóhoz sem jutott. Bement a szobába, s csak állt ott, forgott körbe, még a lélegzete is elállt. Arra gondolt, hogy a kamra után ez igen nagy váltás. A szoba tágas, a berendezésen látszott, hogy minden vadonatúj, a szőnyeg süppedt a talpa alatt, alig mert rálépni. Miután végre felocsúdott, hirtelen felkiáltott.

– Nem erről volt szó! Arra kértelek, hogy keress nekem albérletet, egy kicsi szobácskát...

– Tessék, ez az albérleted. Én egyedül úgyis csak két szobát használok, a harmadik a tiéd. No, ne csinálj belőle ügyet... megyek sütök egy rántottát, szereted?

Regina bólogatott. Miután Iván elhagyta a szobát, lerogyott az egyik fotelbe, végtelenül becsapottnak és

kiszolgáltatottnak érezte magát. Eleredtek a könnyei.

– Gina!... – szólt be Iván az ajtón, majd amikor meglátta, hogy a lány sír, visszafordult és egy doboz papír zsebkendővel tért vissza.

– Gina, kicsim – odatért elém és törölgetni kezdte a lány könnytől ázott szemét, arcát – mi a baj? Én csak jót akartam neked, tudom, pénzed sincs, s itt áll üresen ez a szoba... ha úgy akarsz és többé be sem teszem ide a lábam, ez csak a tiéd... hallod? Gina drágám, látod mennyire nem ismerjük egymást, adjunk egy kis időt magunknak, hogy megismerjük a másikat. Bíz bennem kérlek, szeretlek, csak jót akarok neked... hallod, szívarcú tündérlány?

– Bocsáss meg... – rebegte a lány elfúló hangon, majd kikapta a fiú kezéből a doboz zsebkendőt, kifújta az orrát, megtörölgette a szemét és átölelte a fiú nyakát – minden rendben lesz... bocsáss meg kérlek.

Miután megreggeliztek, Iván munkába ment és Regina egyedül maradt a lakásban. Először a fürdőszobába ment, hogy tükörbe nézzen. Iván azt mondta: szívarcú tündérlány! Összefogta hátul a haját, a másik kezének ujjait végigfuttatta az arca ívén. A homloka közepén kissé lejjebb volt nőve a haja, onnan indult felfelé, majd kanyarodott le egészen a keskeny állig végződően húzta ujjait, s rámosolygott a tükörképére. Tényleg szív formája van az arcának, ezt eddig sosem vette észre, nem is hallotta soha senkitől... szívarcú tündérlány... szívarcú tündérlány... szívarcú tündérlány... szaladt fülig a szája és

tánc lépésben keringőzött be a szobájába, majd nekiállt kipakolni a bőröndjeiből.

Amikor elkészült, kiment az erkélyre és szétnézett az udvaron. Három-négy kis kölyök játszott bújócskát, csak úgy visszhangzott az ipiapacs. Egy kisfiú észrevette őt, és szólt a többieknek, hogy ne hangoskodjanak annyira, mert ott van egy néni az ablakban, bizonyára zavarja őt. Odaszólt nekik, hogy őt nem zavarja, csak játsszanak nyugodtan. Még gyönyörködött bennük egy ideig, meg a zöld füves udvarban, ami tele volt bokrokkal, apró virágágásokkal, és facsemetékkal, amiket bizonyára akkor ültettek, amikor elkészült a ház.

A ház gyerekei itt tényleg békésen játszodozhatnak, majd ha a fák is megnőnek, már kellemes árnyékot is biztosítanak nekik. Négyemeletes volt a ház, szép, tágas lakások... bizonyára Pesten sem lakik minden ember ilyen körülmények között. Megint csak eszébe jutott a maga kamrája otthon. Kellene szólania anyáéknak, hogy szerencsésen megérkezett, jutott eszébe. De csak később, amikor ledőlt aludni kicsit, akkor írt esemest az öccsének. Ő ajándékozta meg Öcsit karácsonykor egy telefontal, most megkérte, hogy szóljon anyáéknak is, hogy jól van.

Amikor felébredt délután, hirtelen azt sem tudta hol van. Csak mikor meghallotta, hogy csikordul a zárban a kulcs, akkor ébredt rá, Iván az! Hazaért Iván. Azonnal fel is ugrott, és futott eléje, hogy üdvözlje.

Az ebéd fenomenális volt, azonban Regina mégis kényelmetlenül érezte magát egy ilyen luxuséteremben. Ő nem ide való, és bizonyára Iván társasági körében sem érezni jól magát, mit keres ő itt, mit keres ennek a fiúnak

a társaságában, szereti őt, de kilóg azokból a körökből, ahol Iván mozog, ezt nem szabad folytatnia, ennek úgysem lesz jó vége.

– Hogy ízlett az ebéd, Gina? Ugye fantasztikus volt, jócskán éhes is voltam már.

– Ugye vannak itt szolidabb éttermek is? Ahol bizonyára jobban érezném magam...

– Ó, csak nem okoz gondot? Hozzá lehet szokni, kis hegyi tündérem, meglátod!

Csak ennyit mondott, csak ennyi volt a reakciója... Nem, ez nem neki való, és ez a fiú sem neki való... haza kell utaznia, amíg nem késő, nem tud, és nem is akar megszokni itt, ez nem az ő világa... mit keres ő itt egyáltalán. Száguldoztak vadul a gondolatai, de Iván máris tovább rángatta és biztatta őt.

– Gyere, most végigmegyünk a Váci utcán a Vörösmarty térig, ott majd eszünk valami finom sütit a Zserbóban, azután kimegyünk a Duna partra, megmutatom a Várat, Halászbástyát, de majd oda is felmegyünk egyszer, jó lesz?

Csak bólogatott és lépegetett Iván mellett szótlan. Azon a messze földön híres Váci utcán nem is látott mást, csak ledérül öltözött lányokat, persze nyár van hőség, de ha otthon, falun ilyen alig-szoknyában, ami szinte semmit sem takar, végigmenne valaki az utcán, hát tán seprűt ragadnának a falu asszonyai, s úgy kergetnék el onnan. Van olyan, akin felső nincs is, csak valami melltartónak csúfolt rongydarab, ami semmit sem takar ugyan, de elmondhatja magáról a viselője, hogy fel van öltözve, az aprócska sortok sem takarnak semmit... hááát itt van min

legeltetni a férfiszemeket, csak éppen elmegy a kedve még az élettől is... mit keres ő itt?

Aztán Iván átkarolta, magához húzta, utána egy fagyizóba botlottak, Iván négy gombócot kért magának, ő csak kettőt. Akkor kézen fogva mentek s Iván közben mesélt, mesélt, hogy mi mindent fog majd még itt látni, csak hallgatta a hangját, mert azt jó volt hallgatni, nem is igen értette, amit mond, az nem is volt fontos, csak az, hogy együtt vannak, fogja a kezét, vagy a vállát karolja át, és hallja a hangját... neki ez jelentett most mindent.

A Duna parton viszont jól érezte magát. Onnan látták a Halászbástyát, magát a várat, no meg a Margitszigetet. Regina a hidakat kezdte sorolni. Az ott a sziget túlsó végén az Árpád híd, előtte a Margit híd, az ott a Lánchíd, majd az Erzsébet, a Szabadság, Petőfi híd, és ott még van egy új, ami innen nem látszik, Lágymányosi vagy mi is a neve?

– Te készültél hidakból? Honnan ismered őket ilyen jól?

– Tudomisen... csak fotón láttam eddig őket, de nekem az Erzsébet híd a szívem csücske. Az olyan nyúlánk, karcsú és elegáns, a fehér színével is kitűnik a többi közül. Viszont a Lánchíd az csodálatos, meg még a Szabadság hidat szeretem, mert zöld... talán azért, nem is tudom.

Nevettek. Sétáltak a parton, lassan alkonyodott már, kellemes szellő hozta a víz lágy illatát, hallgatták a hullámok csobogását, andalogtak egymást átkarolva. Az alkony átölelte őket, majd lassan betakarta, amikor megálltak csókolózni. Regina számára megszűnt minden más, megszűnt a világ létezni, csak Iván volt, aki

szerelmes szavakat súgott a fülébe és szívarcú tündérlánynak nevezte.

*

Másnap kényelmesen megreggeliztek, kávéztak, s utána felmentek a várba. Regina szerette volna megnézni a Nemzeti Galériát is.

– De hiszen, ott ellehetünk akár egész nap, akkor hogy jutunk ki a szigetre?

– Nem kell feltétlenül mindent látnunk...

– Mit szeretnél látni?

– Mondjuk, Szinyei Merse Majálisát... de a leginkább, tudod mit, a Tetemrehívást, amit Arany balladája alapján festett Gyárfás Jenő... azt nagyon szeretném látni...

A várban ebédeltek, egy szolidabb étteremben, utána mentek a szigetre. Ott már nagyon otthonosan érezte magát Regina, hiszen, ahol fák vannak, ott az ő otthona. Körbejárták a szigetet, még a fűbe is leheveredtek egyszer megpihenni. Nézték a bárányfelhőket, amint legelésznek az égi réteken, beszélgettek, ábrándoztak a jövőről.

– Mit gondolsz hegyi tündérlány, meg tudnád ezt szokni, tudnál itt élni?

– Itt a szigeten lehet, hogy tudnék, – nevettek – de minden bizonnyal a dolgozós hétköznapokon nem jut el ide az ember. Még nem tudom, vannak itt szigetek, ahol elviselhető a lét, de nekem borzalmas ez a szmog, no

nem itt a szigeten, de képzelem milyen a téli időszakban. Bizonyára még elviselhetlenebb.

– Vannak időszakok, amikor fuldoklik az ember. Szét lehet nézni az agglomerációban, ott talán elviselhetőbb a lét, viszont, ha Pesten dolgozik az ember, akkor rengeteg időt veszteget az utazásra, óriási a forgalom, túlterheltek az utak, nem lehet bejutni a városba.

– Tudod mi jutott eszembe?

*„... előbb az 56-ason, aztán a 63-ason,
aztán honnan-tudnám-hová
a mit-tudom-én-hányason.
Indultam ifjan és mohón
a Tág Világ, a Hír felé -
csak visz, csak visz a villamos
a nyugdíj felé, a sír felé...” – tudod kitől*

van?

– Nem vagyok túl jó irodalomból... ismerősen hangzik, de meg nem tudom mondani ki írta.

– Benjámin László! Imádom ezt a versét... A Vadaskerti úttól a Kálvin térig... ez annyi mindent elmond egy ilyen nagyvárosról, a benne lévő életformáról, annyi benne a fájdalom, a megalkuvás. Azért bele lehet fásulni, nem gondolod? Hallgasd a költőt:

*„... Lőrincen, Kispesten, Budán,
Angyalföldön - zötyög velem,
csak visz, csak visz a villamos
keresztül a fél életem.
Arcok cserélődnek, falak
– iskola, műhely, hivatal –
de az út változatlan az*

*örök egyforma kocsival.
Harminchat éve utazom,
megőszült közben a gyerek,
gyűjteménye sincs már, csupán
a megtett kilométerek;”...*

- Te kívülről tudod az egészet? Nem semmi!
- Nem, már nem tudom... körülbelül ennyi volt... valamikor talán tudtam, sokat méléztam felette, amikor még nem értettem, talán csak éreztem... mi van mögötte.
- Gina, tudod, hogy nagyon-nagyon szeretlek?

A következő napra a budai hegyek voltak programon. Iván korán kelt, kiosont a lakásból, hogy bevásároljon. Amikor megtelt szatyrokkal megérkezett, akkor már Regina is talpon volt.

– Azt hittem, te még alszol. Hol jártál ilyen kora reggel?

– Elugrottam bevásárolni. Úgy gondoltam, hogy készítünk szendvicseket, meg hoztam üdítőket, mindent hűtőtáskába rakunk és menjünk, minél előbb. Majd ott kinn reggelizünk. Mit szólsz?

– Remek ötlet! Akkor lássunk hozzá... és hová megyünk?

– Gondoltam, a Normafához. Az egy remek kirándulóhely, azután meg majd megbeszéljük még. Viszünk egy takarót, leheverhetünk rá, vannak szép kirándulóhelyek, játszótér, kisvasút, a libegőre is felülhetünk, de van ott úszómedence is egy szálloda kertjében, ha éppen strandolni lenne kedved...

– Úgy érzem lesz bőven látnivaló, nem vagyok annyira strandkedvelő, azt kihagyhatjuk. Hát akkor lássuk, mit hoztál, készítsünk szendvicseket... – s már ment is, kirámolt a szatyrokból és együtt szorgoskodtak a konyhaasztalon, kérdegetve egymást, hogy a másik mit szeret, hogyan szereti. Majd megpakoltak egy hűtőtáskát és elindultak.

Ragyogó kora nyári idő volt. Éppen alkalmas egy ilyen kirándulásra. Miután leparkoltak, Regina szétnézett a terepen, majd mélyen beszívta a friss hegyi levegőt. Azonnal látta, hogy remek napja lesz.

Kerestek egy félárnyékos helyet, Iván ott leterítette a takarót, majd azt tanácsolta, kezdjék mindjárt a reggelivel, azután csatangolhatnak kedvükre.

Miután megpakolták a bendőjüket el is indultak az erdei utak egyikén. Ott mindjárt kellemesen hűvös volt a levegő, a fák buja lombkoronája fölējük hajolt, szinte beborította az eget, valóságos erdő katedrális vette őket körül. Tele volt zümmögő, csicseregő élettel és Regina egyszerre érzett olyan rendkívüli boldogságot, amit még soha előtte. Nem tudta mi az oka, az erdő, az, hogy otthon érzi magát benne, vagy a mérhetetlen szerelem töltötte be a lelkét ilyen élménnyel, hiszen ott volt mellette a fiú, akit szeretett és fogta a kezét. Úgy érezte, ennél több nem is kell, hiszen majd szétfeszítette a boldogság.

Leértek egy mély völgybe, bomló avar nehéz illata szállt, majd hamarosan a Gyermekvasút sínjei keresztezték az utukat. Ez volt a Virágvölgy. Tele virággal

és illattal. Regina nem győzött futkározni egyiktől a másikig.

– Nézd Iván, mennyi virág! Ezt ismered? Réti csormolya, de van itt borzas füzike, mezei békaszáj, farkasölő sisakvirág, papsajt mályva, az a sok apró halvány kék viszont nebáncsvirág, no meg a harangvirágok sokasága. Gyönyörű ez a völgy!

Az állomáson volt pad, s amíg várakoztak a vonatra, ott megpihentek kicsit. A libegőn is ültek és megcsodálták a panorámát. Majd újra az erdei sétányokon bolyongtak, amíg vissza nem találtak oda, ahonnan reggeli után elindultak.

Már délután fél három volt. Maguk is csodálkoztak azon, hogy mikor szálltak úgy el az órák?

Bár már a gyomruk is jelezte, hogy régen volt a reggeli, így a hotel teraszára mentek és ott megebédeltek. Utána kávé tittak, majd újra leterítették a takarót és leheveredtek pihenni.

Ott várták meg az alkonyt. Onnan gyönyörködtek a naplementében, ott vitatkoztak azon, hogy mi a különbség ez és az erdélyi alkony között. Végül Iván belátta, hogy Reginának igaza van. Ott nem lengett ez a ködfátyol-szerű füst a város felett, mint itt, amit szintén rózsaszínűre festett az alkony pírja, de eltávolítani nem tudta. Attól volt tisztább és szebb az erdélyi, mert semmi sem homályosította.

Amikor hazaértek, és becsapódott a lakás ajtaja mögöttük, már ott az előszobában azonnal egymásnak estek. Ölekeztek, csókolóztak. Regina fel sem fogta, mint

hullik le róluk egyenként minden ruhadarab, és hogy kerülnek Iván hálószobájába. Csak másnap arra ébredt, hogy egymás karjaiban alusznak, pucéran.

*

Regina ébredt elsőként. Kiosont a fürdőszobába, lezuhanyozott, majd felöltözött és a konyhába indult, gondolta készít valamit reggelire.

Félúton belebotlott a hűtőtáskába, amit ott ledobtak még előző nap, most felkapta, vitte a magával. A maradék üdítőt gyorsan a hűtőbe rakta, azután szétnézett mit tudna reggelire összedobni. Előző napról maradt néhány zsemle, majd gyorsan felmérte, milyen alapanyagok vannak a hűtőben és támadt egy ötlete. Bekapcsolta a sütőt kettőszáz fokra, hamar rátalált egy négyszögletű jénai tálra, a zsemléket kockákra aprította, volt egy darab sonka és egy darab trappista sajt, amit szintén felaprított, majd felütött három tojást, egy pohár tejfölt és még némi olíva olajat öntött hozzá, majd felverte. A zsemlét egy kevés tejjel meglocsolta, majd rászórta a sonkát, azt követően a sajtot s végül nyakon öntötte a sózott öntettel és belökte a sütőbe, húsz percre.

A fürdőből kihallatszott a víz zubogása, tehát Iván is ébren van, mire elkészül addigra a reggeli is készre sül.

– Jó reggelt, szívarcú konyhatündér! Micsoda illatok terjengnek itt? – szólta Iván, majd felkapta, megpörgette a lányt, s miután újra földet ért összeölelkeztek – Olyan boldog vagyok! Nagyon el tudnám képzelni a

mindennapjainkat hasonlóan... ó, csak sose érjen véget...
– suttogta, és újra csókba fúlt a hangja.

Aznapra az Ismerkedj Budapesttel című program volt napirenden. Egész nap kószáltak a városban. Iván a kocsit is otthon hagyta. Villamoson utaztak, metrón, buszon. Aztán egy parkban ülve megtanította a lányt a GPS-t kezelni a mobilon, hogy el ne tévedjen. Regina gyorsan tanult, felvillanyozta a város lüktetése s először érezte azt, hogy meg akarja ismerni. Koncentrált Iván minden szavára, s eldöntötte, hogy másnap, miután a fiú munkába megy, nyakába veszi a várost és munkát keres, egyelőre csak titokban, szeretné meglepni kedvesét.

Egész nap a városban kószáltak. Végigmentek az Andrásy úton, megnézték az Operaházat, természetesen csak kívülről, de Iván megígérte, ha ősszel elkezdődik a színházi évad, akkor szerez jegyeket és megnéznék valamit, amit Regina szeretne.

Az Andrásy út végén ott a Hősök tere, majd a Városliget, lazíthattak, sétálgathattak, üldögélhettek az árnyas fák alatt. Közben Regina azt is megtudta, hogy itt van a Szépművészeti Múzeum, és nem utolsósorban az Állatkert is. Már-már kezdett beleszeretni a városba, csak egy valami nyomta a szívét: a piros ruha.

Iván látta meg a kirakatban, s megkérdezte, tetszik-e neki. Ő csak megrándította a vállát, ugyan hová tudná ő azt felvenni? Akkor Iván azt mondta, menjenek el este táncolni valahová, azután beráncigálta a boltba, hogy legalább próbálja fel.

A ruha tényleg jól állt, Iván el volt ragadtatva, meg sem hallgatta őt, már ment is fizetni... Aztán, amikor ránézett a pénztárgépre, elakadt a lélegzete... több-százezer forintba került a kisestélyi... azóta bántja a lelkiismeret, miért is nem nézte meg előbb az árát, hogy lehetett ennyire mafla?

Megemlítette Ivánnak is, de csak legyintett, nem számít. Sőt, cipőt is akart venni hozzá, de abba már nem ment bele, így abban maradtak, hogy otthon fognak este táncolni, méghozzá mezítláb.

Az ebédjüket a Városligetben költötték el, a Vajdahunyad-vár teraszán. Utána csónakáztak a tavon. Mesés volt. Ivánnal minden csodálatos, még ez a szmogtól bűzlő nagyváros is. Úgy érzi, mintha el lenne varázsolva... ez az egész város, egy elvarázsolt kastély, és ha Iván mellette van és fogja a kezét, akkor elillan minden kétsége, félelme. Olyankor boldog, olyan boldog, amilyen nem volt még soha, még fenn a hegyen sem érzett ilyen határtalanul felszabadult boldogságot.

Már alkonyodott, amikor haza indultak. Még betértek egy élelmiszer boltba útközben, bevásároltak vacsorára, reggelire valót vittek haza. Majd egy cukrászdában kért Iván valami sós süteményt, és néhány tortaszeletet válogattak még össze.

Vacsora után mindketten a maguk hálósobájában készülődtek az esti táncmulatságra. Regina feltűzte a haját, majd lezuhanyozott, azután belebújt a piros ruhájába, a haját leengedte, alaposan kifésülte a szép

sötétbarna hullámos hajzuhatagot, és hagyta úgy a vállára omlani. Azután a tükör elé állt, nagyon visszafogottan kisminkelte magát, csupán egy leheletnyi árnyékot a szemhéjára, csepp rúzst az ajkára, majd hosszasan nézegette magát. A ruha spagetti-pántos volt és testhezálló, hosszított derekától omlottak szét a könnyű selyem ráncai. Több rétegből állt a szoknya, mintha háromszögletű darabokból lett volna összekomponálva, az alsó réteg olyan fél lábszárig ért, majd mind rövidebbek követték, s amikor perdült egyet, csak úgy repült a lenge selyem, ahány darabból állt, annyifelé. Mégsem látszott ki belőle semmi, bár könnyű volt, de több rétegből állt és dúsan ráncolva volt, s nem láttatott semmit, amit a szemnek tilos volt látnia. Állt a szoba közepén a puha szőnyegen, mezítláb, s keringőzni próbált, de nem ment. Ijedten rogyott le a fotelbe, s akkor jutott eszébe, hogy talán nem is tud keringőzni. Sohasem táncolt még senkivel, csak egyedül, a hegyen a fákkal, vagy a szél táncoltatta füvekkel. Ott tudott keringőzni, vagy csak hitte, hogy tud... rettenetesen megrémült... nem, nem fog tudni táncolni Ivánnal, hogy lehetett ennyire balga...

– Gina drágám, elkészültél? – hallotta váratlanul Iván hangját közeledni. Megrémült...

– I...ig...igen, mindjárt jövök! – alig tudott ennyit kinyögni, majd felállt a fotelból, lenyelte a gombócot a torkából, s bizonytalan léptekkel elindult. Amikor ránézett mezítelen lábára, majdnem elsírta magát. *Csak neki, csakis neki lehetnek ilyen buta ötletei.* Úgy érezte elsüllyed szégyenében. Csak egy lépést tett a nappali

nyitott ajtaján, s ott lecövekelt. Azonnal észrevette a hangulatvilágítást, majd a kis asztalkán a sós süteményt, a tortaszeleteket, a pezsgős poharakat. Moccanni sem tudott. Iván felugrott a fotelből s csak nézte a lányt, majd felkiáltott:

– De gyönyörű vagy! – s akkor meglátta Ivánt, sötét öltönyben, csokornyakkendővel, mezítláb... Kissé megkönnyebbült, s látta, amint elindul felé. Már szólt a gépről a zene, az ő kedvence, a Sosztakovics keringő. Iván meghajolt előtte.

– Szabad egy tánra? – Ő csak bólintott. Mire a fiú átfogta a derekát és biztos kézzel vezetni kezdte. Nézték egymást szóltanul és táncoltak. Regina úgy érezte szárnyakat kapott, repült, repült, már kóválygott a feje, szédült, de olyan jó volt Ivánnal táncolni, hogy soha nem akarta abbahagyni. Nem szóltak, hiszen minden szó csak megzavarta volna a bennük zengő muzsikát. Végül megpörgette őt a saját tengelye körül néhányszor, repült a piros szoknya könnyű selyme, s ő mint egy balerina forgott, pörgött... majd amikor elcsitult a zene, Iván újra átfogta a derekát, nézte hosszan, majd el-elcsukló hangon megszólalt.

– Réti Regina, szeretlek! Szeretni foglak, míg a halál el nem választ. Légy a feleségem! – Nézték egymást és Regina nem tudott megszólalni. Miután észrevette Iván szemében a kétségbeesést, akkor bírta rá magát, hogy megszólaljon.

– ... Kalgary Iván, szeretlek! Szeretni foglak, míg a halál el nem választ... Igen, leszek a feleséged.

*

Másnap együtt ébredtek, majd együtt reggeliztek, azután Iván dolgozni ment. Regina egyedül maradt. Tele volt a lelke még mindig az előző napi mámorral. Ült a konyhaasztalnál, forgatta ujján a gyűrűt. *Iván megkérte a kezét, és ő igent mondott.* Maga is alig hitte, de ott volt az ujján a gyűrű, a piros-köves gyűrű...

Talán ezért ragaszkodott Iván a piros ruhához, mert a gyűrű már megvolt, készült rá. Reginának fogalma sem volt arról, hogy milyen értékes gyűrű van az ujján. Neki nem voltak soha ékszerei, nem is tudta értékelní. Csak forgatta, forgatta... neki az értéket az jelentette, hogy Iván, adta, eljegyezte őt... Felőle lehetett akár rubin, vagy zafír, semmit sem jelentett számára, csak az, hogy Iván eljegyezte őt, feleségül veszi... határtalanul boldog volt. *Össze fognak házasodni, össze fognak házasodni... szerette volna világgá kürtölni, Iván igenis feleségül veszi őt, a szegény, falusi tanítónőt... és itt fognak lakni, ebben a gyönyörű lakásban...*

Felugrott a helyéről, körbefutott a lakáson. *Álmodni sem mert ilyenről, amikor még a kamra-szobában lakott, odahaza. Pedig nem is volt olyan régen... Hihetetlen... Ha majd lesznek gyerekeik, ez lesz itt a gyerekszoba, ahol most lakik. Iván úgyis azt suttogta az éjjel, mámorosan: gyere, költözz át hozzám, aludjunk együtt, ezután mindig, drága, drága kicsi kincsem...*

Néhány figyelmet elterelő vargabetű után, megnyitotta a laptopját. Nem álmodozhat itt naphosszat, ideje

munkát keresnie. Böngészett a neten, milyen megüresedett állások vannak. Legnagyobb öröme, több helyen kerestek tanítónőt.

Írt hamarjában egy szakmai önéletrajzot, meg táskába csúsztatta a diplomáját is, és elindult, hogy felkeressen néhány iskolát. Jó lenne, ha tudna beszélni valakivel, hogy lássa milyen esélyei vannak, vannak-e egyáltalán esélyei.

Regina napokig járta a várost, sikertelenül. Hiába kereste fel az iskolákat, nem volt senki, aki szóba állt volna vele. Azzal rázták le mindenütt, hogy e-mailen küldje be a jelentkezését és a dokumentumait, azután majd értesítik.

A modern kor, ahol csak a papír számít, az emberre már senki sem kíváncsi. Nem adta fel, még nem. Az mellett, hogy e-mailen küldözte a jelentkezését, még reménykedett, hogy talán valahol szóba is állnak vele. Aztán egyszer sikerült.

Bekopogott egy ajtón. Az igazgató-helyettes volt ott egyedül. Kedvesen leültette, beszélgettek, majd a papírjait is megnézte.

– Ön erdélyi? Látom Kolozsváron végezte a tanulmányait.

– Igen. Baj?

– Nem, nem baj, csak az a baj, hogy nem vehetjük fel, pedig, de szívesen tenném...

– Hogy érti, hogy nem vehetnek fel? Miért?

– Mert a külföldön szerzett okleveleket honosítani kell, amennyiben Magyarországon szeretne dolgozni. Ez a szabály.

– Az mit jelent? – kérdezte már-már riadtan Regina.

– Azt nem tudnám pontosan megmondani. Ezt a kérdést kérem, tegye fel az Oktatási Hivatal Magyar Ekvivalencia és Információs Központban, ők jogosultak erre megadni a választ.

Regina úgy érezte, hogy nem sok reménye maradt. Szomorúan ballagott hazafelé, közben arra gondolt, hogy milyen jól elbeszélgettek azzal az iskolaigazgatóval, a végén ő fejezte ki sajnálatát, hogy nem vehetik fel Reginát. Azt mondta: „... pedig nagyon ráférne a pesti gyerekekre, hogy ilyen tanítónőt kapjanak, aki más országból jön, más értékrendet képvisel... nagyon sajnálom, ha mégis sikerülne elintéznie, jelentkezzen nálunk újra, kérem.”

Otthon azután megkereste az interneten azt az Oktatási Hivatalt, hogy hátha megtudhat többet a honosításról... Megtudott, talán túl sokat is... nagy vonalakban annyit jelentett, hogy kérhetnek bármit, mert minden szabályozva van, a lényeg az, hogy mindenért fizetnie kell, nem keveset, sokat! Akár azt is kérhetik, hogy vizsgázzon le minden tárgyból újra, persze pénzért, amiből neki nem sok van. Hiába van magyar nyelvű diplomája, Magyarországon nem érvényes... Egészen elkeseredett... nem, nem lehet tanítónő, más munkát kell keresnie.

Ivánnak nem szólt semmiről, gondolta szétnéz, hogy milyen területen kaphatna állást a végzettségével. Böngészte az álláshirdetéseket, telefonálgatott, de

mindenhonnan elutasító választ kapott, vagy be van már töltve, vagy nem felel meg a feltételeknek.

Elkeseredésében úgy döntött, hogy elmegy a legközelebbi hipermarketbe bevásárolni, és főz valami finomat vacsorára, meglepi Ivánt. Aztán amikor odaért a bevásárlóközponthoz, az ajtóra tapadt a tekintete:

ÁLLÁST KERESSEL? JELENTKEZZ: pénztárosnak, árufeltöltőnek, raktárosnak!

Regina papírt ceruzát kotort elő és feljegyezte a telefonszámot, e-mail címet. Látta, éppen az utolsó jelentkezési nap van, gondolta, amint hazaér felhívja őket.

Iván aznap későn ment haza, délután jelezte Reginának, hogy annyi munkát zúdítottak a nyakába, hogy este hétnél korábban nem fog végezni. Így volt ideje munka ügyben is eljárni, és a vacsorával is elkészülni. Szépen megterített és hangulatos gyertyafényes vacsorával várta haza kedvesét.

Iván fáradtan huppant le az ebédlőasztalhoz, ámult-bámult és azt firtatta, minek a tiszteletére van ez a gyertyafényes vacsora.

– Csak úgy, meglepetésnek szántam. Magam készítettem a vacsorát, jó étvágyat drágám.

Ivánnak jólesett ez a kedveskedés, és nem győzte dicsérni Regina főztjét.

– Hidd el, még ebédelni sem volt időm, csak a büfében vettem valami száraz szendvicset... Ez most nagyon jólesik, éhes is vagyok, meg finom a főztöd édesem, hááát, hozzá tudnék szokni.

– Még mielőtt hozzászoknál elmondom, hogy talán már a jövő héten munkába állok.

– Ezt, hogy sikerült összehoznod ilyen rövid idő alatt? És hol fogsz dolgozni, melyik iskolában?

– Nem iskolában... itt a sarki önkiszolgálóban leszek árufeltöltő-pénztáros... Még nem biztos, előbb részt kell vennem egy kétnapos gyorstalpalón, azután még két napot kapok felkészülni a vizsgára, s ha átmegyek, akkor azonnal munkába állhatok.

– Vá...vááárj... pénztáros? Hát nem iskoláról beszélsz?

– Nem, az egyelőre tárgytalan. Nem akartam ezzel elrontani az esténket, honosítani kell a diplomámat, de az hosszadalmas procedúra, egyelőre reménytelen. Majd talán egyszer arra is sor kerül... most ez van, de én ennek is örülök.

– Mi lesz az álmaiddal? Mondtam már, hogy a pénz nem probléma, csináld meg a honosítást, hogy taníthass, ne vesztegeds az idődet egy gyorstalpalóra.

– Iván, én most is szeretnék dolgozni, nem itthon ülni és várni a szerencsét. Majd menet közben azt is intézhetem, de most dolgoznom kell, minél előbb... Ne beszéljünk most erről, amúgy is fáradt vagy, lazíts!...

– Igazad van, sokszor minden reménytelennek látszik, de mi a reménység rabszolgái vagyunk, ugye drágám?

Táncoltak a gyertyafények mellett a Gyertyafénykeringőre. Azután összebújtak, és édes volt az álmuk is egymás karjaiban.

A gyorstalpalón már túl volt Regina. A leglényegesebb volt az ismerkedés a pénztárgéppel. Ő még szívesen gyakorolt volna, de nem volt rá idő, azt mondták, gyakorolhatnak élesben eleget. Azután megkapták a szabályzatot, hogy tanulmányozzák és legalább száz kódot kellett bemagolniuk a vizsgára. Ezek a péksütemények és a zöldségek, gyümölcsök kódjai voltak, amit fejből kellett beütniük a pénztárgépbe.

Azután két napon át biflázta a kódokat, ami annyira nem is egyszerű, mert csak úgy zsongnak az ember fejében a számok, s a végén már fogalma sincs, hogy mi hová tartozik. Regina készített egy kis puskát is. No nem a vizsgára, hanem ha már dolgozik, odaragasztja valahová a pénztárgépre, hogy el ne hibázza, mert azt senki sem díjazza.

Közben vacsorát készített a konyhában. Iván nagyon örült mindig a gőzölgő vacsorának, jóízűt falatoztak együtt esténként, és a hangulat is meghitté, otthonossá vált.

Regina felszabadultan sóhajtott fel, amikor kijött a vizsga-teremből. Még vártak kicsit az eredményhirdetésre. Huszonhatan indultak el, néhányan már időközben elmaradtak, nem jöttek vizsgázni sem, tizenhárom embert vettek fel, ennyien mentek át a vizsgán, közöttük volt Regina is. Azután öt nevet soroltak fel, akiknek a Hajnal utcai áruházban kell másnap reggel munkára jelentkezniük. Regina is köztük volt. Örült

nagyon, hiszen ott fog dolgozni az utcasarkon, ahol lakik, ennél jobban nem is sikerülhetett volna.

Az órára nézett, három óra múlt. Iván négykor szokott végezni, úgy döntött, hogy odamegy a minisztérium elé és megvárja Ivánt. Elmehetnek ebédelni valahová, és elújságothatja, hogy holnaptól ő is dolgozó ember lesz.

Egy hirdetőoszlop mellé állt, ahonnan éppen a kapura látott, ahol majd Iván kilép. Az árnyékba bújt, mert igen meleg volt a tűző napon. Közben eszébe jutott, hogy elnémította a telefonját, amikor a vizsgán volt. Ha később érkezik, Iván mindig jelzi előzetesen, előkotorta a telefont, de nem érkezett esemes, és hívása sem volt. Tehát várt.

Észrevett szemben egy csinos, fiatal hölgyet, aki szintén szemmel tartotta a kaput, amit Regina is. Hosszú fekete haja volt, túsarkú szandál, csinos fehér szoknya, valami virágmintás blúz. Igen előkelő hölgy, Regina éppen arra gondolt, hogy olyan lenne Ivánhoz való, nem ilyen szolid mint ő. Kitartóan figyelt a kapura, de időnként oda-odapislantott a fekete hajú hölgyre is.

Kezdték szállingózni kifelé az emberek a kapun. Regina erősen koncentrált, nehogy elszalassza Ivánt. Tűzött a júliusi nap, már elérte Reginát is, kénytelen volt kissé hátrább húzódni az oszlop takarásába. Ez volt eddig a legmelegebb nyári nap, szívesen elnyalogatott volna egy fagyit... de majd később, együtt Ivánnal.

Na végre, feltűnt Iván is. Már lódult volna, hogy fut feléje, de hirtelen lecövekelt, mert nem volt egyedül. Egy

hirtelenszőke, fiatal lány karolt belé, és Iván hevesen beszélt hozzá, az meg álomittasan hallgatta.

Aztán a szemben várakozó fekete lányra figyelt fel, amint elindult a kapu irányába. Mintha éppen Iván felé tartana... A szőke időnként pusztit nyomott Iván arcára, nevetgélt, miközben az még mindig hevesen magyarázott. Regina most már egészen az oszlop mögé húzódott és figyelt. A fekete hirtelen megtorpant Iván előtt és egy hatalmas pofont kevert le neki, majd sarkon fordult és elviharzott.

Reginának a szíve a torkában dobogott, mi történik itt? Iván nem reagált a pofonra, de a szőke simogatta a pofon helyét, nem hallotta, de látta ahogy becézgeti, majd hirtelen elé állt s szinte rámaszott a férjira, átölelte a nyakát, sőt a lábaival is átkulcsolta és pusztigatta Iván arcát. Regina magáról teljesen megfélemezve bámulta most már ezt a jelenetet, s a gombóc egyre nőtt a torkában. A lány teljesen Ivánhoz simulva csimpaszkodott a nyakába, akkor nézett szét Iván a lány háta mögött, s hirtelen észrevette Reginát a hirdetőoszlop előtt. Gyorsan lefejtette magáról a lány karjait, taszított rajta egyet, miközben hangosan üvöltötte Regina nevét. Ez volt az a pont, amikor a lány futásnak eredt. Berohant az első mellékutcába, ahol éppen megállt egy taxi, utasa kiszállt és fizetett. Regina gyorsan odaugrott, és rimánkodva kérte a taxist, hogy vigye el sürgősen valahová. Induljon azonnal, majd mondja útközben a címet is.

□ Bár ez nem szabályos hölgyem, de látom nagyon sürgős magának, hát elviszem – mondta, s már indult is. Éppen fordult volna ki a sarkon, amikor hirtelen eléje

ugrott valaki, már nem tudott lefékezni, nagy koppanás hallatszott és a gyalogos elterült az úttesten.

– Már csak ez hiányzott, – dünnyögött a taxis – ennek is sürgős dolga volt. Hölgyem, ha jót akar magának, akkor fusson innen, hívjon egy másik taxit, nekem hívnom kell a mentőket, meg kell várnom a helyszínelőket, estig sem végzek. – Látta, hogy a lány zokog a hátsó ülésen, így erélyesebben rászólt, – menjen már, fusson!

Regina nem értette, de megijedt hirtelen, kiugrott a taxiból és futásnak eredt. Amikor kifulladt, beállt egy kapualjba, hogy kifújja magát. Óvatosan szétnézett, de Ivánt nem látta sehol... kissé megnyugodott. A kapu fölött megnézte a címet, majd taxit hívott, behúzódott a kapu alá és várt.

Amikor megállt a taxi a ház előtt, ahol Iván lakott, Reginának összeszorult a torka. Tartott tőle, hogy ő is hazainsult és összefutnak. Nagy levegőt vett, megkérte a taxist, hogy várjon amíg összecsomagol, csupán tíz perc, azután tovább kell vinnie. A taxis még utána szólott:

– Iparkodjon hölgyem, mert ketyeg az óra!

Regina futott fel a lépcsőn, szíve a torkában dobogott... nem, nem akart összefutni Ivánnal, nem akart búcsúzkodni, elmegy, ahogy jött, észrevétlenül... tudta, tudhatta, hogy ez a fiú nem hozzá való... miért nem hitt a figyelmeztető jeleknek, miért nem hallgatott az eszére... mellette nem lesz sohasem boldog, csalárd, hazug... lehet, hogy sosem szerette őt... mindig volt neki más is, őt csak hitegette...

Rettegve nyitott ajtót, majd fellélegzett, amikor látta, hogy üres a lakás. Gyorsan dobálta be holmiját a bőröndbe... a piros ruhát az ágyra terítette... hullott a könnye ahogy visszanézett rá az ajtóból, úgy tűnt mintha egy vértócsa lenne az ágyon... igen, itt vérzett el a szíve...

Egy papírlapra ráírta: *VÉGE!* Otthagyta az asztalon, majd lehúzta ujjáról a gyűrűt és a papírra tette. Fogta a bőröndjeit, bezárta az ajtót, bedobta a kulcsot Iván postaládájába és futott a taxihoz.

– Keleti pályaudvar! – mondta, majd bevágta magát a hátsó ülésre és hangtalanul zokogott.

Este már a román határ felé indult vele a vonat. Addig folyton attól rettegett, hogy Iván esetleg a pályaudvaron is keresni fogja és rátalál. De nem kereste, sőt még telefonon sem hívta. Fájt neki, nagyon fájt, hogy így ért véget az ő nagy szerelme.

Az meg sem fordulhatott a fejében, hogy Iván nem hívhatta, mert egy szirénázó mentőautóban feküdt eszméletlenül.

*

A reggeli órákban futott be vele a vonat Csíkszeredára. Azt sem tudta, hogy most mihez is kezdjen. Azt az egyet tudta csupán, hogy nem mehet haza. Nem akarja anya szemrehányásait hallgatni. Itt marad a városban. Itt kell maradnia és munkát kell keresnie. Nem, nem mehet haza, most nem bírná elviselni

anya megvető pillantásait, korholását, nem akarja hallgatni azt, hogy no, ugye megmondtam...

Első dolga lesz, hogy albérletet keressen. Ebben az egyben legalább szerencséje volt. Még aznap talált egy olcsó kis szobácskát magának, egy idős nyugdíjas házaspárnál, akik nagyon megörültek neki. Két diáklány lakta eddig, most érettségiztek és kiürült a szoba, de a néni nagyon örült Reginának, egy komoly, érett nő, biztosan jól kijönnek majd egymással. Ült a nénivel a kerti asztalnál és hallgatta a csacsogását. Oly jólesett ez most neki, addig sem kellett hallgatnia a saját gondolatait.

A szobát kicsit átrendezte. Mivel két ágy volt benne, hiszen ketten lakták, azonban Regina rájött, hogy az egyik tulajdonképpen összecsukható, és kellemes ülőhelyül szolgálhat, így hát helyet cserélt a két fekhely. A kanapé került szemben a kertre néző ablakkal, az ágy viszont a belső sarokba. Volt még egy szekrény, egy polc a falon, íróasztal két székkal. Az íróasztalt is áthelyezte az ablak elé, neki elég volt egy szék, a másik bekerült a sarokba. Lassacskán otthonossá tette a kis szobát, azután hazament, s elhozta a még otthon maradt holmiját: ruháit, cipőit, kabátjait, s egyéb dolgait, amire szüksége lehet.

Anya duzzogott, dorgálta, ha már elment, miért nem maradt ott, csak kihasználta az az úri legíny.

Apa nem értette, miért nem ismerik el a diplomáját odaát, azon a Magyarországon, hát hiszen ő is magyar. Megmondta ő jó előre, hogy a suszter maradjon meg a kaptafánál.

Regina valójában ezzel érvelt, hogy emiatt jött haza, mert ott nem dolgozhat tanítónőként. Benn marad Szeredán, s őszől ott fog tanítani, van jó albérlete, rendben lesz minden, nyugtatta szüleit.

Csak Öcsi nem hitte, Öcsi átlátott rajta, így aztán egyszer meglátogatta őt az albérletében, s akkor kisírhatta bánatát a vállán.

– Nem vagyok hozzá való, látnom kellett volna előbb, jól mondta apa, a suszter maradjon a kaptafánál.

– Biztos vagy benne Nővérkém? Nem kellett volna megbeszélned velem ezt a dolgot, talán volt rá magyarázat, amire te nem is gondoltál.

– Persze, biztosan meg tudta volna magyarázni, hiszen ő jogász, rendkívüli szókinccsel, de én nem akartam, hogy egész életemben a magyarázatait kelljen hallgatnom. Rendkívül jóképű és okos srác, nem lettem volna neki elég, biztosan nem... Érted? Nyugodj meg Öcsi, majd túl leszek rajta, jobb lesz így... hidd el nekem, túl leszek rajta.

Bizonyára a házi néni is észrevette, hogy valami nincs vele rendben, mert egy napon azzal állt elő, hogy felmennének néhány napra a hegyre, van egy kicsiny házuk Budösfürdőn, nincs-e kedve velük tartani?

Előbb tartózkodott, nem szeretne zavarni, talán hely sincs a számára, inkább majd itt vigyáz a házra. A néni azonban nem tágított.

– Nézd kislányom, engem nem csapsz be, látom én a te nagy bánatodat, gyere fel a hegyre, az segít meglásd... hely is van számodra, mi leszünk a hálóban, te meg alszol

a kanapén a nappaliban. Jó lesz? Majd a hegy meggyógyít.

Velük ment. Visszakapta a hegyeit, ha csak néhány napra is. Segített a néninek kitakarítani a házat, aztán nagyokat kószált a hegyen, szívta magába a friss erdei levegőt. Azonban, a felejtés nem ment, sőt, minden virág, minden fűszál a budai hegyeket juttatta eszébe, ahol Ivánnal oly boldogan barangoltak. Még a madarak is azt csicseregtek: i-v-á-n i-v-á-n i-v-á-n! A fák lombja azt suttogetta: szívarcú tündérlány... szííívarcú tündééérlány... szívarcúúú tündérlááány... Olyankor átölelt egy nagy fát, s neki panaszkolt el szíve nagy bánatát, de hiába próbálta vigasztalni itt minden, nem múlt a fájdalma, vigasztalhatatlan volt.

Augusztusban indult munkát keresni. Felkereste az iskolákat sorra, hátha szükségük van egy tanítónőre. Amikor már a sokadik iskolában járt és egyre fogyott benne a remény, hogy munkát kapjon a városban, amikor már-már feladta, belebotlott egy eddig számára ismeretlen iskolába, úgy gondolta ad még egy esélyt magának.

Ott kitörő lelkesedéssel fogadták. Már régóta keresnek jó tanítónőt, egy gyakornok tölti be most az állást, de majd Regina mellett még sokat fog tanulni, s végül maga is jó tanítónő lesz. Intézheti máris a papírjait, hogy szeptember elsején munkába állhasson. Örömmel várják.

Nagy kő esett le Regina szívéből, legalábbis akkor azt hitte. Azonban útban hazafelé megcsörrent a telefonja. Amikor ránézett, megrémült. Iván! Iván keresi. Most jutott

csak eszébe? Hagyja őt békén, ne törje össze a szívét még jobban... hamar megszakította a hívást. Pedig olyan, de olyan jó lett volna hallani a hangját...

Újra csörgött még néhányszor, de mivel hiába, végül esemes érkezett tőle. Regina automatikusan nyúlt, hogy megnyissa, az utolsó pillanatban kapta el az ujját... Nem, nem kíváncsi a magyarázatára, nem akarja tudni, semmit sem akar tudni róla... gyorsan törölte, olvasatlanul, miközben majd megszakadt a szíve.

Regina élete rendeződni látszott. Eljött a szeptember, kezdődött az iskola. Elsősöket kapott, asszisztensnek viszont megkapta a gyakornokot. Remek lány volt, tudtak szépen együtt dolgozni, nagy segítségére volt Reginának. Gondjai azonban, mégsem szűntek meg. Gyakran érezte rosszul magát, fáradékony volt és hányinger gyötörte. Mindent meg tudott magyarázni, hiszen annyi baj érte, az idegei felmondták a szolgálatot... de majd most már minden rendben lesz, dolgozik, leköti a munka, nyugtatta magát, s lassan a múltat is homály fedi...

Akkor hirtelen a fejéhez kapott... a múlt?... a múlt?... *Te jó ég!... Hogy eddig nem gondolt erre?* Megpróbálta elhessegetni a gondolatait, hazafelé menet mégis betért egy patikába. Este aztán tükön ülve várt a teszt eredményére.

Pozitív!... Gyereke lesz Ivántól... gyereke...

Legalább lesz valami emléke tőle, ha már ő nem, legalább egy gyerek...

Egy gyerek? De hát mit kezd ő egy gyerekkel? Egyedül? Felnevelni, iskoláztatni egyedül... Se lakása, se semmije... Nem, erre ő nem lesz képes...

Igaza volt anyának, igaza volt, elszúrta az életét... miért is nem hallgatott rá... hogy lehetett ennyire meggondolatlan? Minek ment arra az átkozott Pestre? Csak magát hibáztathatja, egyedül csak önmagát...

Átsírta az egész éjszakát.

*

Szeptember vége volt, de még mindig kellemes melegnek örvendhettek. A kék égen apró bodor égi báránycsapatok legelésztek, a fákon sárgultak már a levelek.

Regina búcsút intett kis diákjainak, péntek lévén, kellemes hétvégét kívánt nekik.

– Pihenjete, töltséte sok időt a szabadban, játsszatek, élvezzéte ezt a kellemes időt. Ja, és fogadjatek szót a szüleiteknek. Szervusztok.

Amikor hazaért, hirtelen ötlete támadt.

– Hermina néni, – szólt a házinénijének – felmennék a hétvégén a hegyre, ha használhatom a házikót... rám férne egy kis hegyi levegő.

– Jaj aranyoskám, hát persze, hogy használhatod. Rád fér aranyom, jót tesz a hegyi levegő. Hozom is mindjárt a kulcsot.

Már alkonyodott, mire Regina felért a hegyre. A buszállomástól már nem volt messzire a házikó, lepakolta

a holmiját, s indult, hogy még legyen ideje egy sétára sötétedés előtt.

Jólesett a séta az erdőben, hallgatta az apró fenyvescinegék pittyegését... talán már aludni készültek, az erdőn hamarabb sötétedik, mint sík vidéken, a fiókákat már bizonyára álomba próbálta ringatni az anyamadár.

Még a hányinger sem bántotta úgy, mint szokta, szinte együtt lélegzett az erdő fáival, az ugrándozó mókusokkal, a szunyókáló madárkákkal. Olyan jó volt, most érezte először, amióta Pesten járt, hogy visszakapta a hegyeit.

Visszafordult, mert igen erős volt már a szürkület, nem lett volna kedve most egy medvével összefutni a félhomályban. A mofettánál még megállt, az ajtón lévő tájékoztató-táblát böngészte:

„... A természetes gázömlések gyógyhatása ma már vitathatatlan, a mofetták ezeket felhasználva biztosítanak gyógymódot a panaszok enyhítésére. A szén-dioxid értágulatot eredményez, javítja a tüdő oxigénellátását, és megkönnyíti a szív munkavégzését. A radioaktív elemek hatása nyugtatóan hat az emberi szervezetre, csökkenti a szív ritmusát, és javítja az anyagcserét. A mofettagáz harmadik összetevője a kén, ami kén-hidrogén formájában a reumás betegségek esetében előnyösen hat...”

„A mofettákat bárki igénybe veheti, azonban bizonyos szabályokat kötelezően be kell tartani. Mindenki csak saját felelősségére használhatja, és nem tartózkodhat benn harminc percnél tovább, és senki sem tartózkodhat

egyedül a gázfürdőben. Terhes nőknek, és 14 éven aluliaknak tilos a gázfürdőzés. Nem ajánlott szívmagasság fölé a gázba merülni..."

Még egy kicsit elidőzött ott, majd behajolt, és lenézett a mélybe. Lépcső vezetett le, talán olyan tíz-tizenkettő lehetett. Lenn két oldalt hosszú padok voltak. Még vizslatta egy ideig, majd sarkon fordult és hazament.

A kis házban aztán már végérvényesen rászakadt a magány. Ült a kis szobában, a pislákoló fénynél, kinn koromsötét volt. Nem úgy ám, mint a városban, itt semmi fény, sehonnan, félelmetes volt a sötétség. Bezárkózott, majd lezuhanyozott és lefeküdt. Éhes volt, de semmihez sem volt kedve, a gondolatok meg csak jöttek hívatlanul.

Először Iván férkőzött be a gondolataiba, és bármit is tett, akárhogyan hessegette is, megtántoríthatatlan volt.

Iván, Iván, miért tetted ezt velem? Sohasem fogod megismerni a gyermekedet! Én úgy szerettelek, hogy ennél jobban nem lehet szeretni, de te becsaptál, hitegettél... jól tudom, hogy nem voltam hozzád való, neked kellett az a kihívó szőke, aki rád akaszkodott, vagy olyan kellett, mint az az előkelő fekete, aki felpofozott. Bizonyára őt is megcsaltad... de talán ő nem is szeretett, csak én szerettelek... de nem voltam neked elég... Nem ismered meg a gyermekedet Iván, nem ismerheted meg... talán jobb lenne, ha én sem ismerném... hogy nézzek a gyermeked szemébe?... mit mondjak neki, milyen volt az apja?... család, hazug?... Nem... talán jobb lesz neki, ha meg sem születik... a mofetta!... Minek élnie tovább?... a

mofetta a mofetta a megoldás!... Majd holnap... majd holnap éjjel...

Szájára veszi a falu, mint Terkát. Mindenki róla fog beszélni... jól mondta Anya, szájára veszi a falu... de az mit számít... véget kell vetnie ennek a szenvedésnek... nem szülni a világra a gyermeküket, azért, hogy ő is így szenvedjen... nem... majd holnap... majd holnap...

Másnap alig tudta kinyitni a szemét. A sok sírástól, no meg az álmatlanságtól bedagadt, rémes arc nézett rá vissza a tükörből. Szédült, hányingere volt... rosszul érezte magát... csak ki, ki innen, a fák közé... szed majd egy csokor virágot... ki kell tartania, még egy kicsit, csak még egy kicsit.

Kószált az erdőben. Nem volt sehol egy lélek, de a mókusok felvidították játékukkal. Olyan vidáman kergetőztek fenn a fák ágain... igen, így élni jó, így élni szép... Vajon csak az ember boldogtalan?...

Amikor egy kis patakba botlott, lehajolt, ivott a vizéből, azután megmosta az arcát. Jólesett.

Olyan lágy volt a víz, olyan puha, mint a selyem... majd hirtelen nagy lármára figyelt fel.

Az öreg tölgyfa irányából jött a hangzavar. Éles csivitelés, jajveszékelés, segélykiáltások. *Mi történik ott?* Regina futott a fa irányába, látta a kis fenyvescinege-családot, összelármázták már a környéken lakókat, sok pici madár jó nagy lármát tud csapni. Nem értette, mi gondjuk lehet, röpködtek az apró madarak és éktelen segélykiáltásokat hallattak. Ő nem látott semmit. Vajon

milyen veszély fenyegeti őket? Mi bajuk lehet, nem értette.

Azután hirtelen, szinte a lába előtt hallott valami csipogást, majd meglátta a parányi madarat.

– Hát te, mit csinálsz itt? – kérdezte riadtan, hiszen majdnem rátaposott. Akkor figyelt fel a fa odvából kikandikáló fiókákra – hé, te is fióka vagy? Talán kiestél a fészekből? Ó igen, te még nem tudhatsz repülni, hiszen a szárnytollaid még nem nőttek ki – közben a madárszülők a feje felett köröztek és rikácsoltak, ahogy a torkukon kifért.

– Nyugi, nyugi, nem bánom. Vigyázok rá, látjátok? – közben azon törte a fejét, hogyan juttathatná vissza a fiókát a fészekbe. *Az odú, ahová fészkeltek, sajnos elég magasan van... viszont az ágak éppen úgy állnak, mintha létrafokok lennének. Gyerejáték!... Igen? És hová tegyem a fiókát?... No, ne félj, megoldom valahogy, csak nyugodj meg...*

Azután hirtelen remek ötlete támadt. Leült a fűbe, letette maga mellé a fiókát, majd levetette a cipőjét. Közben állandóan nyugtatta a szülőket is meg a fiókát is, *segítek nektek, ne lárμάzzatok annyira.* Az egyik sportcipőből kihúzta a cipőfűzőt, a másikba beletette a fiókát, majd átszötte a fűzővel a nyílást, nehogy kiessen belőle a madárka. Azután elindult, mindig egy ággal feljebb tette a cipőt és szép lassan haladt egyre feljebb. A szülők még mindig jajveszéltek, tele volt már a hatalmas tölgyfa a segítségre siető kismadarakkal. Viszont, ők nem tudtak segíteni. Ezer szempár kísért

Reginát, a szülők aggódba figyelték, a többiek nagy lelki nyugalommal kísérték szemmel a megmentőt.

A cipő már-már az utolsó lépcsőfokon volt, *no, csak még egyet és elérem a fészket...* biztatta olykor önmagát Regina. Még három ágra kellett felkapaszkodnia, mire elérte a fészket. Kibontotta a cipőfűzőt, majd kézbe vette a fiókát, az pedig eszelősen csipogni kezdett. – Ne csipogj, azt hiszik bántalak. Nem bántalak, mindjárt otthon leszel, no nézd csak, itt vannak a testvérekid – a szülők is odarepültek az ágra, ahonnan a fészekre láttak, Reginára néztek, majd az odut kémlelték, s így felváltva követték szemükkel az eseményeket.

Regina ledobta a cipőjét, és elindult ágról ágra, egyre lejjebb. Amikor távolodni látták a lányt, a szülők is bementek az odújukba, s együtt örömködtek mind. Nagy volt a boldogság fenyvescinegééknél.

Amint leugrott Regina az utolsó ágról, elterült a fűben, rettenetes fáradtságot érzett. A madárszülők akkor ott köröztek a feje felett, majd hívták a többi madarat is, egy egész seregnyi röpködött a feje felett csicseregve, így fejezték ki hálás köszönetüket.

Regina nézte őket hosszan, gyűltek szemében a könnyek, majd hasra fordult és hangosan zokogott hosszan. A madárkák vigasztalták őt a maguk nyelvén, de Regina vigasztalhatatlan volt.

Lám, ezek az apró madarak mit megtettek egy fióka megmentéséért... ő meg... úgy szégyelli magát... hogy is gondolhatott ilyet, egyáltalán hogy juthatott eszébe... ennyire ostoba lenne? Nem, az nem lehet mégsem. Majd a hasára tette a kezét: *Pici gyermekem, szeresd a*

cinéget, ők tanítottak meg arra, hogy mit jelentesz nekem... Picikém, édes pici gyermekem...

Felugrott hirtelen, kacagott, majd a magasba tárta karjait, s felkiáltott:

– Köszönöm, szívem madárkái! Jó lecke volt, de most már tudom, mit ér egy fióka! Hálás vagyok nektek érte. Köszönöm! – majd futott a patak felé, kacagott...

Megmosdott a patak vizében, belegázolt a jéghideg vízbe, s ott futkosott, kacagott és sírt is, egyszerre. Aztán kiült a fűbe szárítkozni.

Hirtelen megéhezett. Összeszedte a cipőit és futott a házikó felé. Útközben megállt a mofetta előtt, körbejárta...

Vajon Terka elolvasta a tájékoztatót? Nem, biztosan nem. Az erdőbe menekült, miután Gyurka megverte, aztán elkóborolt, később ráesteledett, már nem volt ideje hazamenni... Itt volt a mofetta közelében, hát ide jött, gondolta senki sem jár erre, itt tölti lenn a mofettában az éjszakát, ott nincs olyan hűvös, mint az erdőben... Aztán elálmosodott, elnyúlt a padon és elaludt. „Nem ajánlott szívmagasság fölé a gázba merülni...” – ott írja a tájékoztatóban. Biztosan nem olvasta, csak elaludt a padon és a gáz megfojtotta. Nem hagyta volna itt a kicsi fiát, szándékosan biztosan nem... baleset volt... baleset... csakis így történhetett.

Futott a házikó felé, iszonyú éhséget érzett, határtalan örömet, és valami végtelen boldogságot.

V é g e!

Kőműves Ida: Csak illúzió - novellák